

genc BİRİKİM

Değerli Okurlarımız,

Yaratıcımız ve sahibimiz Yüce Allah'a hamd, Peygamberimiz Muhammed Rasulullah'a da salât ve selam olsun. Yeryüzünde bulunma amacı; sadece Yüce Allah'a kulluk etmek, O'nun rızasını gözetmek, yine O'nun dini, rızası ve davası için çalışmak, yaşamak ve mücadele etmek olan mü'minlere, Müslümanlara da selam olsun.

Allah'a, O'nun meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inananlar, *itaat ve teslimiyetle* Rabblerine yönelirler. O'na döneceklerini bilir, kusurlarının bağışlanmasını O'ndan dilerler:

"... *Duyduk ve uyduk, günahlarımızı bağışlamamı dileriz ey Rabbimiz, dönüşümüz sanadır, derler.*"

Bu sözlerde, Allah'a, O'nun meleklerine kitaplarına ve peygamberlerine imanın etkisi ortaya çıkmaktadır. Duyup *itaat* etmek, Allah'tan gelen her şeyi dinlemek ve O'nun emrettiği her şeye *itaat* etmek şeklinde ortaya çıkmaktadır bu etki. Bu, daha önce de söylediğimiz gibi yüce Allah'ı egemenlikte birlemek ve her işte O'na başvurmak demektir. Çünkü Allah'ın emrine *itaat* edip O'nun metodunu hayatta uygulamadıkça İslâm söz konusu olamaz. Aynı zamanda, insanlar, büyük küçük, hayatla ilgili herhangi bir konuda Allah'ın emrinden yüz çevirdikleri ya da ahlâk, hayat tarzı, toplum, ekonomi ve siyasetle ilgili düşüncelerini O'nun dışındaki bir kaynaktan aldıkları sürece imanın varlığından söz edilemez. Çünkü iman; kalbe yerleşip pratik hayatın doğruladığı bir olgudur.

İşitip, *itaat* etmekle beraber Allah'ın nimetlerine hakkıyla şükretmekte ve O'nun farzlarını gereği gibi eda etmekte eksiklik ve acizlik yer almakta ve hoşgörüsüyle bu eksiklik ve acizliği telafi etmesi için yüce Allah'a sığınmaktadır mümin:

"... *Bağışlamamı dileriz, ey Rabbimiz! ...*"

Bağışlama dileği, öncelikle teslimiyetin sunulması, karşı çıkma ve inkâr söz konusu olmadan işitip *itaat* etmenin bildirilmesinden sonra gelmektedir. Bunun da arkasından dönüşün

yüce Allah'a olacağına ilişkin kesin inanç yer almaktadır; dünya ve ahiretteki dönüşün... Her iş ve her davranışın dönüşü... Allah'tan, ancak Allah'a sığınılır. Çünkü O'nun kaderinden insanı koruyacak hiç kimse bulunmadığı gibi O'ndan gelecek kazayı da kimse def edemez. Rahmeti ve bağışlaması dışında azabından kurtuluş mümkün değildir. (*Şehid Seyyid Kutub, Fî Zilali'l-Kur'an, Bakara suresi 285. ayetin ilgili bölümünün tefsiri*).

***

Değerli yazarımız **Ali Kaçar**, "Peygamber-siz, İslami Mücadele Ol(a)maz!" başlıklı makalesinde, İslami çalışmalarda peygamberlerin mü'minler için yaptığı örnekliği, taşıdığı önemi ve değeri gündem ederek hakkın ve hakikatin şahitliğini yapmanın gerekliliğini bir kez daha hatırlatıyor bize.

Sayımızın dosya konusu, "**İslam'da İtaat ve Sınırları**". **Fatih Pala, Rüveyde Bera Pala, Sümeyye Demirci ve Taşkın Önel**; dosya konuları çerçevesinde düşüncelerini esirgemeyip bizlerle paylaşarak sayfalarımıza her zaman olduğu gibi anlam kattılar.

Ayrıca yazarlarımızdan; **Cefai Demirel**'in "Ya Hayır Konuş ya da Sus", **Emrah Doğru**'nun, "Bu Gidiş Nereye?", **Harun Akça**'nın "Neleri İsrâf Etmiyoruz ki?", **Sıtkı Pişkin**'in "Aristo, Büyük İskender ve Kemalist İdeoloji" başlıklı yazılarını ve **İsmail Ceylan**'ın "Titan Denizaltısı ve Balıkçı Teknesi: Kimin Hayatı Daha Önemli?" başlıklı titiz çeviri çalışmasını okuyacaksınız.

Yine, **Ali Kaçar**'ın "Ümmetin Yeniden İhyası" başlıklı bir diğer makalesini ve yazarımızın, geçtiğimiz ay (Haziran), **Genç Birikim Yayınları** etiketiyle okuyucusuna ulaşan "İslami Mücadele ve Adanmışlık" kitabıyla ilgili "İslami Mücadele ve Adanmışlık Zamanıdır Şimdi" başlığını taşıyan tanıtım yazısını istifadenize sunuyoruz.

"**Mekke Dönemi İtikat, İbadet ve Sebat**" dosya konulu 254. sayımızda buluşmak üzere Yüce Allah'a emanet olun.

Bu sayımızda...

- 3 **Peygambersiz İslami Mücadele Ol(a)maz**
Ali KAÇAR
- 10 **Ya Hayır Konuş Ya Da Sus**
Cefai DEMİREL
- 14 **İtaat Zor Meslek**
Taşkın ÖNEL
- 16 **İtaat ve Sadâkatin Zirvesi Hz. Ebubekir**
Fatih PALA
- 19 **Sebat Veren Bağ**
Sümeyye DEMİRCİ
- 22 **Cahillikle Harmanlanmış İtaat**
Rüveyde Bera PALA
- 24 **Titan Denizaltısı ve Balıkçı Teknesi:
Kimin Hayatı Daha Önemli?**
Priyamvada GOPAL
- 26 **İslami Mücadele ve Adanmışlık Zamanıdır Şimdi**
Genç BİRİKİM
- 29 **Bu Gidiş Nereye?**
Emrah DOĞRU
- 34 **Aristo, Büyük İskender ve Kemalist İdeoloji**
Sıtkı PIŞKİN
- 41 **Ümmetin Yeniden İhyası**
Ali KAÇAR
- 47 **Neleri İsrâf Etmiyoruz Ki?**
Harun AKÇA

genc BİRİKİM

Yıl: 22 **Sayı:** 253

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Fatih PALA

Yazışma Adresi
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:9/1
Çankaya - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:9/1
Çankaya - ANKARA

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Strazburg Caddesi No : 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Telefon: 0 312 229 1881

Baskı Tarihi
12.07.2023

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

Abonelik Şartları: Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 250 (ikiyüzelli) Türk Lirası'nı (Elden teslim fiyatıdır. Kargo ile teslim alacak abonelerimiz için kargo ücreti abonelere aittir.) "Mustafa SARICA Kuveyt Türk Katılım Bankası TR920020500009457261200001 IBAN No'lu" hesaba yatırmanız yeterlidir.

Dijital dergi aboneliği için yine aynı hesaba 1 yıllık abonelik ücreti olan 200 (İkiyüz) Türk Lirası'nın yatırılması yeterlidir.

web : <http://www.gençbirikim.net>
e-mail : gençbirikimdergisi@gmail.com

Peygambersiz İslami Mücadele Ol(a)maz

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Kur'an-ı Kerim'de "Peygamber"le ilgili ayetlere baktığımızda, bütün ayetler, Peygambere iman etmeyi (Bakara, 2/177; Nisa, 4/136), O'na kayıtsız, şartsız itaat etmeyi (Al-i İmran, 3/31-32; Nisa, 4/59, 64, 80; Ahzab, 33/36) O'nu örnek almayı (Ahzab, 33/21, Mumtehine, 60/4) emretmektedir. Dolayısıyla bu ve benzeri ayetlerden, ancak Peygamber örneğinde verilecek bir mücadelenin İslami bir mücadele olacağı kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Hz. Peygamber'in (as) Veda Hutbesinde "Size iki şey bırakıyorum, şayet sarılırsanız dalalete düşmezsiniz; bu iki şeyden biri Kur'an-ı Kerim, diğeri ise Sünnetimdir" buyurması da bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla bir mücadelenin, İslami mücadele olabilmesi için bu mücadelenin Allah'ın rızasına uygun olması ve hedefinin de bu hedefe ulaşmak için izlenen yol ve yönetimin de mutlaka İslami

Müslümanlar, sadece peygamberlerin ailesiyle, çevresiyle, kavmiyle olan ilişkilerinde izledikleri yol ve yöntemi değil, aynı zamanda hatta belki de öncelikli olarak verdikleri tevhidi mücadeleyi örnek almakla mükelleftirler. Çünkü Peygamberlerin esas sorumluluğu, Allah'tan aldıkları mesajı, kendilerine öğretilen/gösterilen metoda/yönteme uygun olarak insanlara ulaştırmaktır.

olması gerekmektedir. İşte o zaman böylesi bir mücadelede gösterilecek çaba ve gayret, salih amel/amel-i hasene olacaktır. Aksi halde gösterilecek amel bir iştir ama Allah tarafından kabul edilebilecek salih amel/amele hasene değildir. Zaten bir amelin salih amel olabilmesi için, o ameli işleyende üç şartın bulunması gerekmektedir. Bu şartlardan biri, o kişinin mü'min olması (çünkü mü'min olmayanların ameli makbul değildir; Al-i İmran, 3/91; İbrahim, 14/18); ikincisi, o ameli sadece Allah rızası için yapmış olması

(Beyyine, 98/5); üçüncüsü ise Şâri'nin koyduğu ölçüler dâhilinde o amelin işlenmiş olması gerekmektedir. Aksi halde işlenen amelin, salih ya da amel-i hasene yani Allah tarafından kabul edilebilir bir amel olması mümkün değildir.

Bu anlatılanlardan da anlaşılmaktadır ki bizler, Peygamberleri ve onların küfürle, şirkle ve tuğyanla mücadele yöntemlerini örnek almak

zorundayız. Bu nedendir ki Peygamberlerin mücadele şekilleri ve yöntemleri Kur'an-ı Kerim'de uzun uzun anlatılmıştır (Yusuf, 12/111). Dolayısıyla Müslümanlar, sadece peygamberlerin ailesiyle, çevresiyle, kavmiyle olan ilişkilerinde izledikleri yol ve yöntemi değil, aynı zamanda hatta belki de öncelikli olarak verdikleri tevhidî mücadeleyi örnek almakla mükelleftirler. Çünkü Peygamberlerin esas sorumluluğu, Allah'tan aldıkları mesajı, kendilerine öğretilen/gösterilen metoda/yönteme uygun olarak insanlara ulaştırmaktır. Zaten her peygamber, bir tek bu amacı gerçekleştirmek üzere gönderilmiştir. Bu amaç ise insanları tek ilah olan Allah'a ibadet etmeye ve tağuttan kaçınmaya davettir (Nahl, 16/36). İnsanların bu mesajı kabul edip icabet etmeleri ya da etmemeleri, peygamberlerin sorumluluğunda değildir. Usulüne/metoduna uygun olarak davet etmiş olmalarına rağmen insanlar iman etmemişler ise peygamberlerin (ve dolayısıyla mü'minlerin) bu konuda yapacakları başka bir şey yoktur. Nitekim Allah'ı Teâlâ ayetlerinde peygambere hitapla; 'Onlar iman etmiyorlar diye kendini helak mi edeceksin, (Şuara, 26/3; Kehf, 18/6) biz istersek hepsini iman ettiririz. Sen onlara tebliğ etmekle mükellefsin, onların üzerine bekçi/muhafız değilsin' buyurmakla, başta peygamberler olmak üzere bizlerin de tebliğde yetki ve sorumluluğumuzun çerçevesini belirtmiş olmaktadır.

Bu çerçevede Hz. Nuh (as), tevhid mücadelesine bıkmadan, usanmadan 950 sene (Ankebut, 29/14) devam etmiştir. Gece gündüz demeden sürdürdüğü bu mücadelesinde, bir bıkkınlık, bir ümitsizlik de asla söz konusu olmamıştır. Hz. Nuh (as), kavminin şirkteki ısrarına rağmen mücadelesini devam ettirmiş, ancak bu mücadelesine rağmen kendisine iman eden insanların sayısı bir ailenin fertleri kadar hatta daha az olduğunu Kur'an bize bildirmiştir. Nitekim bir ayette, 'onunla birlikte çok az kimse iman etmişti' buyrulmaktadır (11/40). Ama bütün bu sıkıntılara rağmen Hz. Nuh (as) davasında, davet şeklinde ve tebliğ yönteminde bir değişikliğe gitme ihtiyacı duymamıştır.

Bu tavrın, davetteki bu azmin, bizler, Hz. İbrahim'de (as), Hz. Musa'da (as) ve diğer peygamberlerde aynı şekilde devam ettiğini görmekteyiz. Hiçbir peygamber, içinde yaşadığı küfür sistemi karşısında ümitsizliğe düşmemiş, karşılaştığı zorluklardan dolayı davet yönteminde bir değişikliğe gitme ihtiyacı duymamıştır. Aynı zamanda içinde yaşadıkları şirk sistemiyle uzlaşmamış, onlarla birlikte, onların kural ve kurumlarıyla iç içe, hiçbir şey olmamış gibi yaşamamıştır. Dünyaya ve dünyanın içindekilere bakışları da hep aynı olmuştur. Her bir peygamber, tevhid mücadelesinde, acele olan için değil, ahir olan için mücadele etmiştir. Çünkü onlar için ahir olan, ilk olandan yani içinde yaşadığı dünyadan daha hayırlıydı (Duha, 93/4; A'lâ, 87/16-17).

Her peygambere indirilen vahyi değiştirmek nasıl mümkün değilse ya da değiştirmeye kalkışmak ne derece günahsa aynı şekilde, bu ilahi vahyi insanlara götürme yol ve yöntemini değiştirmeye kalkışmak da günahı gerektirir. Zaten hiçbir peygamber, bu metodun dışına çıkmadığı gibi şartların değiştiği bahanesiyle metodu/yöntemi değiştirmeye kalkışmamıştır. Merhum Şehid Seyyid Kutub'un da isabetli bir şekilde belirttiği gibi "*Kur'an'ın indirilişi nasıl Rabbani ise onun insanlara ulaştırılma tarzı/yöntemi de Rabbanidir.*" Bir Müslüman için peygamberlere itaat etmek, imani bir sorumluluk olduğuna göre peygamberlerin izlemiş oldukları bu yol ve yöntem de onlar için uyulması gereken bir mükellefiyettir, bir sorumluluktur. Çünkü bu mükellefiyet, Müslümanlar için aynı zamanda bir ibadettir.

Üstelik bu metoda uygun olarak faaliyet gösterip göstermemek, Müslümanların tercihlerine de bırakılmamıştır. Çünkü bu, Müslümanlar için akidevi bir zorunluluktur. Zaten, İslam'ın gözettiği hedefleri, İslam'ın öngördüğü ilke, esas ve metoda riayet etmek şartıyla gerçekleştirme faaliyetleri, ancak 'İslami Faaliyet'ler olarak adlandırılabilir. Çünkü bu faaliyetlerin gerçekleştirilmesinde, faaliyetlerin kendisi kadar izlenen yöntem ve metod da önemlidir. "Bir farzın yerine getirilmesi

için gerekli olan şeyler de farzdır” kaidesi gereğince bir faaliyetin İslami olabilmesi için izlenen yol ve yöntemin de mutlaka İslami olması gerekmektedir. Peygamber Efendimiz ya da Kur’an’da zikri geçen diğer peygamberler, kendi dönemlerindeki despotik ve oligarşik güçlere karşı verdikleri tevhidi mücadelede, bu anlamda taviz vererek asla uzlaşma yolunu denememişlerdir. Dolayısıyla Peygamberlerin tevhidi mücadeledeki bu tavrı, her dönemde –özellikle de günümüzde- mücadele veren Müslümanlar için vazgeçilmez bir örnektir. Çünkü tevhidi mücadelede, Müslümanlar için öncü ve örnek alınacak şahsiyetler, peygamberlerdir.

Hiçbir Peygamber, bütün zorluklara, ken-

dilerine yönelik saldırılara ve işkencelere rağmen hiçbir zaman İslâm’ın ilkelerini pazarlık konusu yapmamış, müşriklerle uzlaşmaya yanaşmamıştır. Bu konuda en ayrıntılı örneği son peygamber Hz. Muhammed’in (as) hayatında görmek mümkündür. Mekke’de zulmün, vahşet ve işkencelerin tarihe kara bir leke olarak geçtiği o karanlık dönemde, hem kendisine hem de mü’minlere insanlık dışı baskı ve işkence yapılırken, işkenceleri durdurmak ya da biraz olsun hafifletmek için bile tevhidten ve ilkelerinden en küçük bir taviz dahi vermemiştir. Mekke’nin mele ve mütref,¹ müstek-

1 Mele: Kur’an’da mele’ kelimesi sahip oldukları zenginlik, soyluluk, sosyal statü gibi maddî imkânlarla aldanarak hak dine ve onun peygamberine karşı mücadeleye girişen, inançlara zulüm ve baskı uygulayan inkârcı liderler hakkında zikredilmiştir. Bkz; <https://islamansiklopedisi.org.tr/mele>

bir yöneticilerine, zenginlikle şımaran siyasi zorbalara karşı iletilmesi gereken ilahi mesajı gizlemeye, çarpıtmaya yeltenmemiş, putları ve putçuları övecek tavır kesinlikle sergilememiştir. Kendisinin ve mü'minlerin hayatı pahasına, işkencelere, boykotlara rağmen kimseden çekinmeden, sözlerini eğmeden, bükmeden, müşrik önderlerin hoşuna gitmese de Kur'an'ı ve Allah'ın hükümlerini, açık ve net bir şekilde insanlara tebliğ etmiştir.

Hz. Peygamber (as), ihtiyaç duyduğu zamanlarda bile müşriklerden yardım kabul etmemiş ve onlarla uzlaşma yoluna gitmemiştir. Bunun örneklerini siyer kitaplarında çokça görmek mümkündür.² Ayrıca İslami mücadele sürecinde müşriklerle her türlü ittifakın Resulullah tarafından uygun görülmediği, bundan şiddetle kaçındığı gerçeği naslarda açıkça belirtilmiştir. Nitekim Kafirun Suresi, Müslümanlarla diğer batıl din mensuplarının bir arada, uzlaşmış olarak birbirlerinin dinlerini kabul etmiş şekilde bir arada yaşamalarının mümkün olmadığını açıkça bize göstermektedir. Bu suredeki ve diğer surelerdeki ayetler, Müslümanlarla müşrikler arasındaki ayrılığın kesin ve net olduğunu, gri herhangi bir noktanın bırakılmadığını açık ve kesin bir emir olarak bize bildirmiştir. 'Sizin dininiz size, benim dinim bana' (Kafirun, 109/6) ayeti, bu ayrılığı ve uzlaşmanın asla mümkün olmayacağını kesin bir şekilde ortaya koymuştur.³ Allah'ı Teâlâ'nın "zalimlere⁴ meyletmeyin ateş size dokunur" (Hud, 11/113)

Mütref: Tefsir kaynaklarında "mütref", "bol nimet içerisinde yaşayan, bu nimetleri, Allah'ın rızasına muhâlif bir şekilde kullanmanın neticesinde O'nun gazabına çarptırılan, refah ve zevk peşinde koşan, Allah'ın verdiği çeşitli nimetler içerisinde yaşarken şımaran, iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma gibi dini görevleri terk ederek, cenneti unutup dünyayı tercih eden ve ahireti terk edip dünyanın zevk ve lezzetlerine dalan, hayatın tadını çıkarmaya çalışırken, hayatında ahlâkî endişelere pek yer vermeyen ve benzeri kişiler" olarak tanımlanmaktadır. Kur'an'da sekiz yerde geçmektedir (İsra 17/16; Müminün 23/64; Sebe' 34/34; Zuhrûf 43/23; Vâkıa 56/45. Hûd 11/116; Enbiyâ 21/13; Müminün 23/33; İsrâ 17/16). Daha geniş bilgi için bkz; <https://docplayer.biz.tr/14526925-Kur-an-da-mutref-kavrami.html>

2 Daha geniş bilgi için bkz; <http://www.gençbirikim.net/islamda-mucadele-metodu-ve-demokrasi-ali-kacar/>

3 Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de geçen şu ayetlere de bakılabilir; Mâide, 5/49; Kalem, 68/9; Nisâ, 4/89; İsrâ. 17/73-75; Kâfirün, 109/1-6; Yunus, 10/15

4 Zalim, bazı ayetlerde müşrik/kâfir anlamına gelmektedir; Lokman, 31/13; Bakara, 2/254; Ankebut, 29/49

ayetinde, Resulullah'ın da (as) bir Hadis-i Şerif'inde açıkça "Müşriklerin ateşiyle aydınlanmayınız" diye emretmesi (Nesai, K. 48, B. 52), müşriklerle uzlaşmanın, onlara meyletmenin ve onlardan yardım istemenin mümkün olmadığını göstermektedir.

Bu da bize gösteriyor ki tevhid ile şirkin, küfür ile imanın, mü'min ile kâfirin, muvahhid ile müşrikin, uzlaşma içerisinde bir arada, birbirlerinden memnun bir şekilde yaşaması asla söz konusu değildir. Bu, konjonktürel ya da içtihadla değiştirilebilecek bir durum da değildir. Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta çözüm yolu yoktur. Ancak Hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt varlıklarını sürdürebilirler. Şirkin, tuğyanın nedeni ve üreticisi olan beşer aklının ürünü beşerî dinlerle uzlaşmak, onların uygun gördüğü ya da dayattığı yol ve yöntemleri uygulamak asla İslami olmayacaktır. Çünkü Kur'an tarihi bize Hz. İbrahim (as) ile Nemrut'u, Hz. Musa (as) ile Firavunu, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i; Hak ile batılı, Müslüman ile kâfiri uzlaşma içerisinde, birbirlerinden rahatsız olmadan yaşadıklarını göstermemektedir. Dolayısıyla günümüzde hiç kimsenin de Nuh (as) ile Firavun'u, İbrahim (as) ile Nemrud'u, Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i bir arada, Daru'n-Nedve'lerde göstermeye, aynı meclislerde yan yana birbirlerinden memnun bir şekilde oturtmaya hakkı ve yetkisi yoktur. Çünkü Nisa Suresinde "O, size Kitapta: 'Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar onlarla oturmayın yoksa siz de onlar gibi olursunuz' diye indirdi" (4/140; En'am, 6/68) buyurmak suretiyle Müslümanlar için bir tehlikeye işaret etmektedir. Çünkü bu ayetlerde belirtilenlerin aksine bir gayret ve çaba, kişinin Müslümanlığını tartışmalı hale getirir. Ayrıca Kur'an'da, İslam ile diğer batıl dinleri ve savunucularını uzlaştırmaya dönük bütün çabalar reddedilmiştir. Son Peygamber Hz. Muhammed'in (as) uzlaşma karşısındaki tavrı ise bugün her Müslüman'ın örnek alacağı tarzda nettir. Hiç kimsenin bunu evirip çevir-

mesine ve içinde yaşadığımız şirk sistemlerinin karşı çıkmadığı yol ve yöntemleri, konjonktürel şartlar gereği Müslüman kitlelere İslami kılıflara büründürerek dayatmaya hakları yoktur.

İslam ile Beşeri Dinler Arasındaki Temel Çelişki, Akidevidir!

Beşerî dinlerle İslam dini arasında giderilmesi asla mümkün olmayan temel farklar bulunmaktadır. Beşerî dinlerde, beşer iradesi esastır. Bu iradenin azınlık ya da çoğunluk olması önemli değildir. Her iki halde de hüküm koymada ilahi vahiy değil, beşer iradesi esas alınmaktadır. Bu ise beşer iradesinin ilahlaştırılması anlamına gelmektedir.

Oysa İslami hükümleri esas alan sistemlerde, ilahi vahiy esas alınmaktadır. Yani helal ve haramı tayinde, kanun ve şeriat vaz' etmede, halk iradesi ya da halkın 'çoğunluğu' kavramının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Nitekim 'Yeryüzündeki insanların çoğuna uyar-san, seni Allah'ın yolundan saptırırlar' (Enam, 6/116) ayeti de bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla çoğunluk, şirk olan bir günahı benimsemiş olsa bu, asla mazur görülemez ve gösterilemez. Mesela çoğunluk faizin, zina ve içkinin helal/kanunen meşru olduğunda birleşse, şer'i/İslami çerçeve içerisinde bunlar yine haramdır ve bunların haramlıklarını kabul etmeyen bütün insanlık da olsa Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılmaya yeltendiğinden dolayı 'bütün insanlık' müşrik ve kâfir olur. Bu, İslam ile beşerî dinler arasındaki temel ve giderilmesi söz konusu olmayan bir çelişkidir.

Kısacası İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiy'dir, beşerî dinlerde ise beşer/insan aklır yani heva ve hevestir (Furkan, 25/43). Beşerî dinlerde ya parmak usulü ile halkın çoğunlu-

Beşerî dinlerde ya parmak usulü ile halkın çoğunluğunun kararı ya da zorbalık ve despotlukla egemenlerin kararı esas alınır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar/meclisler/senatolar/kongreler, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb. diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü beşerî dinlerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır.

ğunun kararı ya da zorbalık ve despotlukla egemenlerin kararı esas alınır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar/meclisler/senatolar/kongreler, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb. diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü beşerî dinlerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır.

Oysa İslam'da, bir şeyin meşru olup olmadığının sınırlarını Allah (cc) tespit etmiştir. Ancak O, emir ve hükmü koyabilir, helal ve haramı O, tayin edebilir. Çünkü Allah'tan başka

hiçbir kimsenin hüküm koymak hak ve yetkisi yoktur.⁵ Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a şirk koymak ile aynı anlama gelir (Maide, 5/50). "Ben Müslüman'ım" diyen bir kimse, tek başına da kalsa, asla şirki mazur göremez ve gösteremez. Çünkü bilir ki Allah'u Teâlâ diğer günahları affetse de şirki asla affetmeyecektir (Nisa, 4/48, 116). Dolayısıyla İslam Dini ile beşerî dinlerin uzlaşması, barışık bir şekilde bir arada yaşaması asla mümkün değildir. Çünkü beşerî din/ler (beşer aklının ürünü her türlü ideoloji ve izimler), ayrı bir din, İslam da ayrı bir dindir. 'Sizin dininiz size, benim dinim de bana' (Kafirun, 109/6) ayeti, şirkle uzlaşmayı, onunla bir arada yaşamayı kesinlikle yasaklamıştır.

Müslümanlar olarak laiklerin, Kemalistler veya emperyal ve Siyonist destekli ılımlı İslamcılarının saldırıları nedeniyle ahiretimizi tehlikeye atacak hiçbir tavır geliştiremeyiz, geliştire-

5 En'am, 6/57; Yusuf, 12/40, 67; Kasas, 28/70, 88 vs.

memeliyiz. İlkeli davranışta duygusallığa asla yer yoktur. Şayet olsaydı, Hz. Peygamber (as), gözlerinin önünde iniltileri arş-ı alaya çıkan sahabelerine yönelik olarak yapılan işkencelerden dolayı geri adım atar ya da bu işkencelerin sona ermesi için uzlaşma yoluna giderdi. Bu asla olmadığına göre, bizim de haklı gibi görünen ama asla haklı olmayan şu ya da bu gerekçelerle duygusal davranarak olmazsa olmaz ilkelerimizden taviz veremeyiz, vermemeliyiz.

Bizler, "Bir elime güneşi, diğer elime ayı verseniz dahi, ben bu davadan vazgeçmem"; "Üzülme! Allah bizimle beraberdir"⁶ diyen bir Peygamberin ümmetiyiz. Bizler, "İnanıyorsanız/ iman ediyorsanız üstün olan sizlersiniz."⁷ "Pey-

gamber sizin üzerinizde, siz de insanlık üzerinde şahitlersiniz"⁸ buyuran Allah'ın kullarıyız! Dünyaya hükmetme, kendilerine iktidar verildiğinde iyiliği emretme, kötülükten nehyetme görevini yerine getirmekle⁹ ve "hakka rehberlik etme ve adaleti icra etmekle"¹⁰ mükellefiz. Oysa bugün zulme maruz kalmış, adaleti küfür güçlerin organizasyonlarında bekler haldeyiz. Irki, kavmi, coğrafi nedenlerden dolayı ümmet bütünlüğümüz parçalanmış ve dolayısıyla ümmet bilincini kaybetmiş durumdayız. İslâm, tevhîd dinidir, vahdet dinidir. Tevhid dini ise bir ümmet olmamızı emretmektedir. Nitekim Allah-u Teâlâ, biz Müslümanları, "ümmetün

8 Bakara, 2/143

9 Hacc, 22/41

10 A'raf, 7/181

6 Tevbe, 9/40

7 Al-i İmran, 3/139

vahide¹¹ olarak vasıflandırmaktadır. Kur'an, Allah'ın ipine sınımsız ama topluca/cemian sarılmamızı, parçalanıp, dağılmamamızı¹² istemekte ve aksi halde gücümüzün/rüzgârımızın gideceğini¹³ belirtmektedir. Bütün bu emirlere rağmen bizler, "Neden ümmet bilincini kaybettik?" sorusunu kendimize sormalı ve cevabını da mutlaka vermeliyiz ki bu bilinci yeniden kuşanabilelim. Bu gerçekleşmeden bu zillet içerisinde yaşamamız devam edecek ve emperyal işgal ve istiladan da kurtulmamız mümkün olmayacaktır.

Tevhidi mücadelede yani İslam'ın hayat kılınma mücadelesinde örneğimiz Hz. Muhammed'dir (as). Hz. Peygamber (as), kendisine yapılan bütün tekliflere rağmen bu mücadele yönteminden asla vazgeçmemiştir. Bir yandan sahabesi işkencelerden geçirilerek kimileri şehid edilirken, kimileri de Allah'ın yardımı ne zaman ey Allah'ın Resulü çılgınlıklarına rağmen müşriklerle uzlaşmamış, izlediği yol ve yönteminde yumuşamaya gitmemiştir. Sahabesi akıl almaz işkencelere, ambargolara tabi tutulmasına rağmen, müşriklere boyun eğmemiş, Daru'n-Nedvelere gidip onların hükümlerini/kanunlarını kabul etmeye meyletmemiştir. Sahabeden Habbab bin Eret (ra), "Allah'ın yardımı ne zaman?" diye sorduğunda, Hz. Peygamber'in (as) verdiği cevap, İslami mücadelede sabrın ve kararlılığın önemini göstermektedir; "Sizden önce geçenlerden birinin başının ortasına teste konur ve ayağına kadar kesilirdi de bu, onu dininden döndürmezdi. Demir taraklarla taranır, etiyile kemiği ayrılırdı da bu onu yine dininden döndürmezdi." Sonra Peygamber (as) buyurdu ki: "Allah'a and olsun ki Allah Teâlâ, bu dinin hâkim olmasını arzu etmektedir, öyle ki yolcu San'a'dan bineğine binecek, Hadramût'a kadar gelecek, Allah'tan başkasından ve koyunları için de kurttan başkasından korkmayacak. Ne var ki siz, çok acele davranan bir topluluksunuz."¹⁴

Rabbimiz de Kur'an-ı Kerim'de; "Allah'ın yardımı ne zaman?" "Sizden önce gelip geçen-

11 Enbiya, 21/92; Mü'min, 40/52

12 Al-i İmran, 3/103

13 Enfal, 8/46

14 İbn Kesir Tefsiri, Çağrı Yayınları, 3/831-832

lerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki sonunda elçi ve yanındakiler; 'Allah'ın yardımı ne zaman?' dediler. Dikkat edin, şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır"¹⁵ buyurmak suretiyle mücadelenin kolay olmadığını bize göstermektedir.

Bizler, bir imtihan dünyasında yaşıyoruz; açlıkla, yoklukla/yoksullukla, mal ve canla ve çeşitli şekillerde imtihan edilmekteyiz. Aslanan bu imtihanı Allah'ın rızasına uygun olarak kazanabilmenin gayret ve çabası içerisinde olmaktır. Bugün İslam dünyasında, işbirlikçi ve emperyal devletler tarafından her Müslümanı -hatta halen az da olsa vicdan sahibi olan- her insanı üzen katliamlar gerçekleştirilmektedir. Bu insanlık dışı olaylar karşısında ancak Peygamberlerin verdiği tevhibi mücadele yöntemini esas alarak ayakta durabiliriz. Müşriklere dayanarak, onların yol ve yöntemlerini izleyerek Müslümanca bir mücadele vermemiz mümkün olmadığı gibi ayakta da kalmamız mümkün değildir. Bu süreçte her Müslüman üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekle mükelleftir. Sonucu meydana getirecek ancak ve ancak Allah'tır.

Ancak ne yazık ki içinde yaşadığımız ortam, hakla batılın karıştığı bir ortamdır. Batılı temsil eden müşrikler, haktan yana görünerek insanları etkilemeye ve dönüştürmeye çalışmaktadırlar. Ne yazık ki başarılı da olmaktadır. Oysa Rabbimiz Kitabında Hak'la batılın birbirine karıştırılmamasını,¹⁶ hakla batılın açık bir şekilde birbirinden ayrıldığını bizlere bildirmektedir.¹⁷ Ama buna rağmen bu, kendisini İslam'a nispet eden kitleler tarafından çok fark edilememektedir. Ümid ve temennimiz; Rabbimiz, bunu fark edecek basireti ve feraseti bizlere versin. Âmin.

15 Bakara 2/214; ayrıca Ankebût 29/1-3

16 Bakara,2/42

17 Bakara, 2/256

Ya Hayır Konuş Ya Da Sus

Cefai DEMİREL

Toplum olarak hayatın kötüleştiğini, yaşlılara saygının kalmadığını, gençlerin arsızlaştığını, serzenişlerini hepimiz duymuşuzdur. Bu toplum ne ara bu hale geldi? Kim getirdi bu hale?

Dolmuşta, otobüste çocuğunu koltukta oturtup, yaşlılara yer vermesini çocuğuna söylemeyen, yalnız otobüse bindiğinde "Aaah! Bizim zamanımızda böyle mi idi?" diye söylenen

ablalarım, ağabeylerim bu toplumu uzaylılar gelip de değiştirmede, el birliği ile hep beraber değiştirdik. Meşhur bir atasözümüz var: "Küpün içinde ne varsa dışına da o sızar."

Bazı insanların negatif söylemlerini duyarız. "Yaşanacak durum kalmadı, insanlık bitmiş, gençlik ne hale gelmiş, toplumda

İnsanlarla alışverişte kandırılmış olabiliriz, yardım ettiğimiz kimseden vefasızlık görmüş olabiliriz, hakkımızı alamamış olabiliriz, dürüstlüğümüzden sınıktı çekmiş olabiliriz. Pekâlâ, biz yanlış bir şey mi yapmışız? Biz, olması gerekeni yapmışız. Onlar yanlış yapmışlarsa suç bizde mi?

yardımlaşma, saygı kalmamış veya babana bile kefil olmayacaksın, kimseye yardım etmeyeceksin, şahitlik yapmayacaksın." Buna benzer sözlere şahit olmuşuzdur. Bu durum, bazı insanımızın içerisinde olanın dışı vurumudur. Kalbinde, gönlünde olanlar dilinden dökülüyordur. Mümkünse bu tür kimselerle aramıza mesafe koymalıyız. Enerjimizi, motivasyonumuzu düşürürler. Hayallerimizi, ümitlerimizi söndürürler.

Bizler Doğru Olanı Yapalım ve Teşvik Edelim

İnsanların şöyle söylendiğini duyarız: "İnsanlar vefasız, güvenilecek insan kalmadı, herkes nankörleşti." "Yanlış insanlar zaman kaybı değil, doğru insanı tanıyabilmek için birer öğretmendir" (Paulo Coelho). İnsanlarla

alışverişte kandırılmış olabiliriz, yardım ettiğimiz kimseden vefasızlık görmüş olabiliriz, hakkımızı alamamış olabiliriz, dürüstlüğümüzden sıkıntı çekmiş olabiliriz. Pekâlâ, biz yanlış bir şey mi yapmışız? Biz, olması gerekeni yapmışız. Onlar yanlış yapmışlarsa suç bizde mi?

Bu kimseler, doğru insanları tanımamıza yardımcı olmuştur. Hakkımızı vermeyi ahirete bırakmıştır. Kimsenin kimseye faydasının dokunmayacağı bir gün, hakkımızı yiyenler için ne büyük hüsrandır.

Sözlerimden, bırakın herkes hakkınızı yesin, manası çıkarılmasın. Bizler, doğru olanı yapacağız, muhatabımız bize yanlış yaparsa, motivasyonumuzu düşürmeden yolumuza devam edeceğiz: "Mü'min, aynı delikten iki kere sokulmaz, ısırılmaz." (Buhari, Edep 83; Müslim, Zühd 63) hadisi gereğince bu olayı tecrübe hanemize kaydedip aynı hatayı yapmayacağız, aynı kişiye karşı ikinci fırsatı tanımayacağız. "Yapılan hatalardan ders alındığı sürece her

hata hayatın bir hediyesidir" (Azra Kohen).

"Ya Hayır Söz Söylesin ya da Sussun" Hadisi

Bir gün Rasûlullah Efendimiz devesinin üzerinde, arkadaşları da O'nun önünde yürüyorlardı. Muâz bin Cebel: "Ey Allâh'ın Rasûlü! Seni rahatsız etmeyeceksem, yanına yaklaşmama izin verir misin?" diye sordu. Efendimiz: "Yaklaş, yaklaş!" dedi. Yan yana ilerlemeye başladılar. Hazret-i Muâz: "Canım Sana feda olsun, ya Rasûlâllah! Cenâb-ı Mevlâ'dan niyazım, bizim emanetimizi Sen'den önce almasıdır. Allah göstermesin, eğer Sen bizden önce vefat edersen, Sen'den sonra hangi ibadetleri yapalım?" diye sordu. Rasûlullah Efendimiz bu soruya cevap vermedi. Bunun üzerine Muâz: "Allah yolunda cihâd mı edelim?" diye sordu. Efendimiz şöyle buyurdu: "Allah yolunda cihâd, çok güzel şeydir ama insanlar için bundan daha hayırlı ameller vardır." Muaz: "Yani oruçtutmak, zekât vermek mi?" Efendimiz:

"Oruç tutmak, zekât vermek de güzeldir." Muâz, bu minvâl üzere insanoğlunun yaptığı bütün iyilikleri sayıp döktü. Rasûl-i Ekrem her defasında: "İnsanlar için bundan daha hayırlısı vardır." diyordu. Hazret-i Muâz: "Anam, babam Sana kurban olsun yâ Rasûlâllah! İnsanlar için bunlardan daha hayırlı ne olabilir?" diye sordu. Yani hepsini döktüm, saydım, dedi. Efendimiz, ağzını gösterdi: "Hayır konuşmayacaksan sus." buyurdu. Muâz: "Yâ Rasûlâllah! Konuştuklarımızdan dolayı hesaba mı çekileceğiz?" diye

sordu. Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz, Muâz'ın dizine hafifçe dokundu, şunları söyledi: "Allah hayrını versin Muâz! İnsanları yüzüstü Cehennem'e sürükleyen, dillerinin söylediğinden başka nedir ki? Kim, Allâh'a ve âhiret gününe inanıyorsa, ya hayır söz söylesin ya da sussun, zararlı söz söylemesin." (Hâkim, IV, 319/7774) buyurmuştur (<https://www.islamveihsan.com/ya-hayir-konus-ya-da-sus-hadisi.html>).

Allah Rasûlü'nün bizlere tavsiye ettiği gibi hayır konuşmalıyız.

Kötü Söz Kimyamızı Bozar

Japon insanlar; güzel sözün suları güzelleştirdiği kötü sözün de suyu bozduğu, güzel söz söylenen su kristallerinin daha güzel, kötü söz söylenen su kristallerinin güzel olmadığı gibi çalışmalar yapmaktadırlar. İnsan vücudunun yüzde yetmişinin su olduğunu biliyoruz. Kötü söz söylenen insanoğlunun

Yetmiş beşlik ömrü olanları, bizler olumsuz telkinlerle on beşinde sonlandırırsak bunun kime ne faydası var? Hem de mutsuz geçen bir on beşlik ömür. Bırakalım ümitler tükenmesin, mutlu bir yetmiş beş yaşayalım. Belki de altmışında kurtuluş gelir. Futbolda bir ifade vardır, "Maç doksan dakikadır" diye. Doksan dakika dolmadan mağlup sayılmazsın, her an durum değişebilir.

bundan etkilenmemesi, kimyasının bozulmaması mümkün değildir. Mutlaka fiziki ve ruhi olumsuz değişimler olacaktır. Bizler de bunun bilincinde olarak, insanlara olumsuz, negatif konuşmalar yaparak onların kimyalarını bozmamalıyız.

Umutları Tüketmeyelim

Umuda dair bir deney yapılır. Su dolu havuza kedi, köpek cinsi hayvanları atarlar, hayvanlar on beş dakika yüzerek hayatta kalmaya çalışırlar, on beş dakika sonunda mücadeleyi bırakıp kendilerini koy

verirler ve ölümü beklerler. Hayvanın birisini on üçüncü dakikada sudan çıkarırlar ve bir müddet sonra tekrar atarlar. Hayvan, bu sefer "tekrar kurtulurum" umuduyla, yetmiş beş dakika mücadele verir. Umut varsa mücadele devam eder. Bizler de insanların umutlarını tüketmeyelim, mücadelelerine devam etsinler. Yetmiş beş dakikaya kadar kim bilir neler değişir.

Yetmiş beşlik ömrü olanları, bizler olumsuz telkinlerle on beşinde sonlandırırsak bunun kime ne faydası var? Hem de mutsuz geçen bir on beşlik ömür. Bırakalım ümitler tükenmesin, mutlu bir yetmiş beş yaşayalım. Belki de altmışında kurtuluş gelir. Futbolda bir ifade vardır, "Maç doksan dakikadır" diye. Doksan dakika dolmadan mağlup sayılmazsın, her an durum değişebilir.

Topluma Olumsuzluk Telkin Etmeyelim

Zamanında İslami mücadele vermiş

kimselerden, yaşı ilerlemiş İslamcı ağabeylerden; tükenmişlik sendromu etkisi ile "Kardeşim, geçmiş bu işler, bizde yıllar önce koştururduk, boşmuş bu işler, boşa kürek çekmişiz" ve benzeri sözleri duymuşuzdur. Ağabeyciğim, hocam! Sen, koşturmuşsun ve yorulmuşsun, Rabbim emeklerini zayı etmesin. Enerjisi yüksek, gayretli kardeşlerimiz hizmet etmek, mücadele vermek istiyorlarsa bırakalım onlar da bu dava için koştursunlar, ter döksünler. Onların heveslerini, gayretlerini, umutlarını, şevklerini, azimlerini daha yola çıkmadan neden kıralım?

Allah Resulü (s.a.v), Hz Ali'ye hitaben (k.a.v.), *"Allah'a yemin ederim ki senin vesilenle Allah'ın bir kişiye hidayet vermesi, senin için kırmızı develerin olmasından daha hayırlıdır."* (Buhari, 7/3468; Müslim, 2406/34) buyurmuştur.

Yorgun kardeşlerim zamanında çalışmışlar, sevap hanelerine kırmızı develeri yazdırmışlar, Allah onlardan razı olsun. Bırakalım genç kardeşlerimiz de sevap hanelerine biraz kırmızı deve yazdırsınlar. Bizler, olumsuz telkinlerle onların hevesini kırmayalım.

Cerir bin Abdullah'tan rivayetle Allah Resulü (s.a.v), *"Kim, İslam'da iyi bir çığır açarsa o kimseye, bunun sevabı vardır. O çığırda yürüyenlerin sevabından da kendisine verilir fakat onların sevabından hiçbir şey eksilmez. Her kim de İslam'da kötü bir çığır açarsa o kişiye, onun günahı vardır. O kötü çığırda yürüyenlerin günahından da ona pay ayrılır fakat onların günahından da hiçbir şey eksilmez."* (Riyâzu's-Salihîn 19. Bab,172; Müslim, Zekât 69; Nesai, Zekât, 64) buyurmuştur.

Hadisin de bahsettiği gibi olumsuz telkinlerle hareketin önünü tıkamayalım, olumsuzluk yönünde bir çığır açarak, sevap hanemizden

kırmızı develerin silinmesine yol açmayalım.

İslam-Küfür mücadelesi kıyamete kadar devam edecektir. Cefai, mücadelesinden sorumludur; zafer, Allah'ın (c.c.) takdiridir. Rabbim, gayretimize bakarak zafer verir ya da erteler. Bu yenilgi, mağlubiyet değildir. Bizler, sevap hanemize ne kadar kırmızı deve yazdırmışız, önemli olan budur. Başarı da budur.

Bize Cennet Var, Ümidini Kesme

"Allahın rahmetinden ümidi sadece kâfirler güruhu keser" (Yusuf, 87). **"Şüphesiz bize, azabın, yalanlayanlara ve yüz çevirenlere olacağı vahyolundu"** (Taha, 48).

Rabbim, bizlere, şirke düşmememiz, ahireti yalanlayanlardan olmamamız karşılığında cennet vaad ediyor. Ebedi âlemde cennet müjdelenmiş iken bizlerin; ümitsiz olmasına, karamsar olmasına, hüznü olmasına gerek yok: **"Onlar ki iman edip iyi amel işleyenlere ne mutlu. Onlar için dönecek ne güzel yer vardır"** (Rad, 29).

Rabbim, bizlere müjde vermekte... İman edenler ve iyi işler yapanlar, yardım edenler, borç verenler, hakkın hâkim olması için şahitlik yapanlar, doğruyu söylediği için dokuz köyden kovulanlar, insanlara güvendiği için hakkı gasp edilenler... Sizler, yanlış bir şey yapmadınız. Sizler, doğru olanı yaptınız. Yanlış yapan onlar. Hatanızı tekrar etmediğiniz müddetçe, iyi işler yaptığınızdan dolayı Rabbim sizleri cennetle müjdeliyor.

Rabbim, dilimizden hayrı, kalbimizden imanı, azmi, gayreti eksik etmesin. Müslümanlara, birbirleri hakkında hayırdan başka bir şey konuşturmasın.

Dosya:
"İSLAM'DA İTAAT VE SINIRLARI"

İtaat Zor Meslek

Taşkın ÖNEL

İnsanın, kendine karşı inanılmaz bir sevdası vardır. Herkesten ve her şeyden daha bilgili, daha donanımlıdır kendince. Hele bir de gücü eline geçirmiş ve özgüveni zirvede ise artık böyle birinin durdurulması imkânsız gibidir. Önce en yakın çevresine tahakküm etmeye başlayan bu yeni birey, durumdan hoşnut olmaya başlar, zamanla bu güce âşık olur. Her şeyi, kendi çabasının bir sonucuymuş gibi görür. Çevresini oluşturan bütün unsurları eleştirmeye, eksik görmeye başlar. Bütün eşyanın, hayvanın, insanın kendine uyması gerektiğini zira kendisinin en doğru olduğunu zanneder. Gücün getirdiği sarhoşluk, lezzetli gelir; bağımlılık yapar. Bu lezzeti her an yakalayabilmek adına gücünü her ortamda sergilemek ister. Çevrenin de kendisindeki bu gücü görüp ona saygı duyması gerektiğini düşünür, düşünenin de ötesinde insanların bundan

İnsan, tüm insanların kendi kişiliğinde vücut bulmuş bu eşsiz dehayı fark etmesini, dahası ona koşulsuz şartsız itaat etmesini ister. Tarihin tozlu sayfalarına bakıldığında Sezar, Kayser, Kisra, Nemrut, Firavun boy gösterir. Hepsi de güce tapan, kendilerini dev aynasında gören, aslında zavallı kişilerdir.

başka alternatiflerinin olmadığına inanır, canıgönülden.

Tahakküm etme isteği, sadece yakın çevreyle sınırlı kalmaz. Tüm insanların, kendi kişiliğinde vücut bulmuş bu eşsiz dehayı fark etmesini, dahası ona koşulsuz şartsız itaat etmesini ister. Tarihin tozlu sayfalarına bakıldığında Sezar, Kayser, Kisra, Nemrut, Firavun boy gösterir. Hepsi de güce tapan, kendilerini dev aynasında gören, aslında zavallı kişilerdir. Güçlerinin büyüyle anlamsız bir sar-

hoşluk, büyülenmişlik yaşayan bu tiranların, halklarına ne tür zulümler yaşattıkları, tarihçilerin olduğu kadar, bir iki satır okumayı meslek edinenlerin de bilgisi dâhilindedir. Öyle bir sarhoşluk ki kendini ilah olarak görenleri de tarih kaydetmiştir. Âdeta devleşen nefisleri, aciz insanoğlunun kendilerine itaat etmesini yeterli görmez. Dünyanın hatta kâinatın kendilerine

tâbi olmalarını bir zaruret olarak görürler. Kendilerinden başka ilah, rab de kabul etmezler. Nemrut'un Hazreti İbrahim'e ve onun ilahına meydan okuması herkesin malumudur. Öyle bir ruh hâli içinde bulunur ki Nemrut, İbrahim'in ilahını, Allah'ı, dahi tanımamaya sürüklenmiştir.

Yakın tarihe odaklandığımızda yine aynı hadiseleleri müşahede ederiz. Tiranlaşmış zavallı nefisler boy gösterir yeniden. Zavallıdırlar çünkü bırakın Allah'a, kâinata güç yetirmelerini, ölüme bile karşı koyamamışlardır. Milyonlarca insanı katleden, yerlerinden eden Hitler, Stalin, Franko, Mussolini, Churchill neredeler şimdi? Neden insanlığın karşısına dikilip de güç gösterisinde bulunmuyorlar? Öyle ya, milyonlarca masum insan onların iki dudağı arasında çıkan sözlerle mahvoldu, yok oldu. Bütün dünyayı birbirine kattılar, masum insanların kanlarına girdiler, iffetlerini kirlettiler.

Bosna'da, Filistin'de, Myanmar'da, Doğu Türkistan'da ve daha nerelerde, ne uğruna zulme, gadre maruz kalıyor insanlar. Yakılıyor, öldürülüyor, işkenceler görüyor, sürülüyorlar. Kimin için? Tiranlaşmış nefisler ve onların çürümüş, kokuşmuş ideolojileri, inançları yüzünden tüm bu yaşananlar. Gücün büyüüne kapıldılar ki fikirlerini dikte ettirmeyi, bunu kabule yanaşmayanları yok etmeyi, kendilerinin doğal hakkı olarak gördüler.

İtaati, âlemlerin Rabbine dönük, insanlığın fitratına uygun bir eylem olarak değil de tam tersinden okuyup kendilerine yönelik olması gerektiğini düşünenler, elbette sadece tozlu ve karanlık tarih sayfalarında sıkışıp kalmadı-

Fani dünyanın ölümlü hayatının ışıltılı görünümüne kendini kaptırıp da Allah'a gösterilmesi gereken itaati; yanlış zamanda, yanlış kişilere gösteren insan, ne zaman fark edecek hakikatleri? Ölümün yakın çevresini kuşatmasına aldırış etmeyip kendi kapısını çaldığı gün fark edecek lakin her şey için çok geç olmuş olacak?

lar. Etrafımızda gördüğümüz hemen herkeste bu durum mevcut. Bir tekstil atölyesinde şef olandan tutun da bir fabrikada müdür, kurumda genel müdür, şehirde vali, ülkede bakan veya baş olan kişiye kadar herkeste mevcut. İstisnalar mı? Elbette, onlar da var ama kaç kişi bunlar, ne kadar etkililer?

Ya bu zalim; güç, otorite sahiplerine karşı mücadele etmeleri gereken kitlelerin yaptıklarına ne demeli? Güce boyun eğme, itaat etme yönünde irade gösteren veya gösteremeyen bu kahir güç,

bir gün kendisinin de bu güce, otoriteye sahip olacağını hayal etmekte? Onlar da benzer konuma geldiklerinde seleflerini hiç de aratmayan davranışlar sergilemekte.

Fani dünyanın ölümlü hayatının ışıltılı görünümüne kendini kaptırıp da Allah'a gösterilmesi gereken itaati; yanlış zamanda, yanlış kişilere gösteren insan, ne zaman fark edecek hakikatleri? Ölümün yakın çevresini kuşatmasına aldırış etmeyip kendi kapısını çaldığı gün fark edecek lakin her şey için çok geç olmuş olacak?

İtaat Allah'adır, ona olmalıdır ki hayat anlam kazansın, kâinatın mükemmel işleyişi görülebilsin. Allah'a olmayan itaat; basireti yok eder, kalbi ise kör eder.

Ne mutlu Allah'ı ilah, melik, rab bilen nefislere ki onlar, dünya hayatından, cennet karşılığında vazgeçmişlerdir. Ki onlar, hayatın hakiki lezzetine aynelyakın vâkıf olmuşlardır.

Ne mutlu onlara ki kulluğun ne demek olduğunu erkenden idrak etmişler, hem bu dünyada hem ahirette lezzetli bir hayat ile müjdelenmişlerdir.

Dosya:
"İSLAM'DA İTAAT VE SINIRLARI"

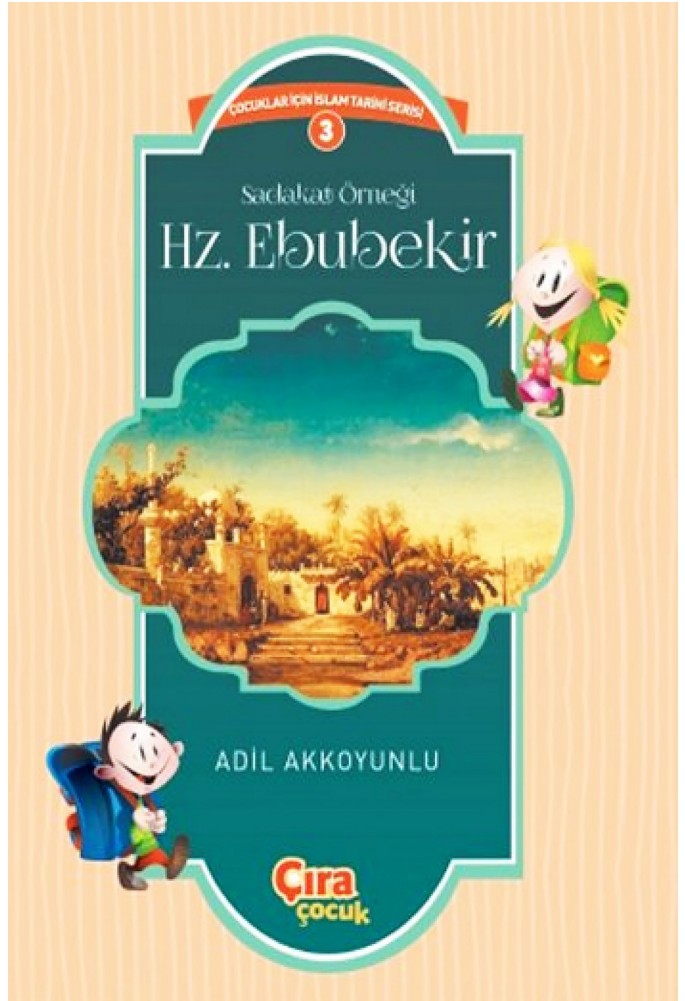
İtaat ve Sadâkatin Zirvesi Hz. Ebubekir

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Hamd, övgü, sena, teşekkür âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah'a; salât ve selam da biricik örneğimiz, rehberimiz, önderimiz, öğretmenimiz olan Yüce Allah'ın Rasülü Efendimiz Muhammed'e (âleyhissalâtu vesselâm) olsun.

Rasulullah efendimizin refik-i âlâ'ya yükselişinden sonra, Rabbimizin Muhammed ümmetine lütfettiği benzerine az rastlanır şahsiyetlerden biri olan Ebubekir (radiyallahu anh: Yüce Allah ondan razı olsun), ümmeti yönetme ve sevk etme görevini üstlenir. Aldığı sorumluluk ağır mı ağırdır. Lakin ondan başkası da layık görülmez nebilerin mührü olan Muhammed (âleyhissalâtu vesselâm) tarafından.

Çıra Yayınları tarafından okurlarla buluşturulan Çocuklar İçin İslam Tarihi Serisi'nin üçüncü kitabıdır "*Sadakat Örneği Hz. Ebubekir*". Bununla birlikte *Hz. Ömer ve Adaleti, Meleklerin Utandığı İnsan Hz. Osman, Allah'ın Aslanı Hz. Ali, Peygamber Torunu Hz. Hasan, Kerbela Şehidi Hz. Hüseyin ve Örnek Bir Yönetici Olarak Ömer bin Abdülaziz, Kudüs Fatihi Selahaddin Eyyubi ve Endülüs Fatihi Tarık bin Ziyad* isimli kitaplar da okuyucuya

ulaştırıldı. Takım halinde basılan eserler, meraklısını cezb edici nitelikte; tabii özellikle de çocukları. Çalışmaların yazarı, Adil Akkoyunlu. Daha önce, bu sayılan şahsiyetlerin pek çoğu ile ilgili yazdığı eserleri vardı yazarın. Ancak bunlarla çocuklara dönük olarak, onların zihin dünyalarına uyarlayarak yeni kitaplar ortaya çıkarmış oldu. Her birinde konularına göre resimlendirmeler de yapılarak daha okunur ve ilgi çekici hale getirilmiş bu kitaplar. Yazarın ve diğer gayret ehlinin emeğine ve gayretine sağlık...

Müslüman olup İslam saflarında yerini ciddi bir vaziyette alıp da Ebubekir (radiyallahu anh) ile tanışmayan, ondan haberdar olmayan, zihninde ve kalbinde ondan şu ya da bu şekilde anekdot taşımayan yok denecek kadar azdır. Hatta "yoktur" demek daha doğru bir teşhis ve tespit olacaktır sanırım. O ki Peygamber Efendimizin, şair Erdem Beyazıt'ın ifadesiyle, "hicrette yoldaşı, mağarada arkadaşı" olan bir dostlar dostu Hz. Ebubekir'dir. Biz büyükler yani en azından çocuklardan büyük olanlar, ondan nispeten haberdarız da peki ya çocuklarımız, ya yarınlarmız ne durumdadır? İşte bu kaygıyla kolları sıvayan yazar Adil Akkoyunlu, yoğun enerji dolu bir heyecanla çocuklara kocaman bir yatırım yapmanın yoluna koyularak ter dökmüş. O dökülen terlerin, yarının Müslüman erlerini doğurmasının ümidindeyiz. Düşünsenize bir; kızlarımız, oğullarımız model ve örnek olarak peygamber yarenlerini gözlerine kestirmişler, zihinlerine yerleştirmişler, akıllarına tutuşturmuşlar... Daha bundan ileri ne isteyip ne bekleyebiliriz ki yarınlarmızdan, ey yarınlarmızın kaygısını yüreğinin tâ derinliklerinde taşıyan kaygılı Müslüman? Peygamberi (aleyhisselam) hayatlarının her karesinde örnek edinmişleri örnek alan, önder bilen nesilleri yetiştirmekte ebeveynin payı olduğu kadar, Müslüman yazarların da payının olduğu gerçeği sakın ha sakın iskanmamalı. Diğer adları "umut" olan çocuklarımızın fizikî gelişimleri biz ebeveynlere, ruhî gelişimleri de yazarlara, ilim ve fikir adamlarına aittir.

Akkoyunlu, Ebubekir efendimizi konu edindiği bu cıvıl cıvıl kitabında, okuyucu dostlarını doğru oturup doğru okumaya sevk ediyor. İlk iman edenlerden olup o imana ömrü boyunca sahip çıkan, sahip çıkmakla birlikte sadık kalan, kendisini imanın bitmez tükenmez

lezzetiyle berhudar kılan, Rasulullah'a hem dava hem yol arkadaşı olan, İsrâ ve Mirac hadisesinde tereddüt etmeden onu tasdikleyen, evladına/Aişe'sine en güzel eş olarak onu gören, bütün hayırlarda en önde olmaya gayret eden, varlık adına neyi var neyi yoksa hepsini İslam yolunda feda edip de ailesine yalnızca Allah Teâlâ'yı ve O'nun Rasulü'nü bırakan, vefatında perme perişan bir hale düşmüş, ne yaptığını bilmez duruma gelmiş yetim ümmeti kendine getiren, uyarıcı bir Ebubekir'dir (radiyallahu anh) o.

Bu özellikleri taşıyan bir peygamber dostuna haliyle hayran kalacaktır yavrular. Hele bir de yaz aylarında, tatil günlerindeler ki işte tam zamanıdır bu ve bunun gibi Müslümanca bir yaşam için dört başı mamur kitapların dünyasına girmenin. "Sadakat Örneği Hz. Ebubekir" kitabının kapısından içeri şevk ve heyecanla giren zihni berrak okur, onun ne kadar vefakâr olduğunu, hayat ve hidayet rehberi olan kerim kitabımız Kur'an'ı kendisine nasıl kılavuz edindiğini, biricik önderimiz Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) nasıl bağlı olduğunu, üzerinde canlı tuttuğu o herkese nasip olmayan ahlakını, cömert halini, cesaretini, takvasını, alçakgönüllülüğünü, onurlu duruşunu, dünyayı ve içindekileri ne kadar değersiz olarak gördüğünü, sabrını, danışmaya, dayanışmaya verdiği önemi, yöneticiliğini vb. özelliklerini, belki de ağız açık olarak gözlemleyecek ve bir an önce arkadaşlarının da onunla tanışması için can atacak...

Kitabın surlarında teyakkuz halinde yol alan minik okurun, şaşıracağı noktalar olacak zaman zaman elbette. Örneğin Hz. Ebubekir'in zekât vermeyenlerle savaştığını görünce, "Ama Müslüman Müslüman'la savaşır mı hiç?" diye bir soruyu kendine sorma ihtiyacını hissedebilecek. Hatta Hz. Ömer efendimizin de ilk başta kendisi gibi düşündüğünü görüp Ebubekir efendimizden bir an evvel bir açıklama gelmesini bekleyecek. Tabii çok geçmeden cevabı yine kitap verecek kendisine: "Allah'a yemin ediyorum ki eğer Müslümanlar, Peygamberimize zekât olarak verdikleri şeyler içinde bir hayvan yularını dahi bana da vermezlerse, herkes onlara yardımcı olsa bile ölünceye kadar onlarla savaşacağım. Allah Teâlâ, namaz ile zekâtı birbirinden ayırmayıp ikisi hakkında da aynı

hükmü vermiştir.” Hz. Ebubekir’in bu sözlerinin üzerinde biraz düşününce, ona hak vermekte gecikmeyecek yavrucağ. Çünkü zekâtın, İslam devletinin zengin Müslümanlardan alıp fakirlere verdiği bir vergi olduğunu ve bu vergiyi vermemenin, devlete karşı asi olmak manasına geldiğini öğrenecek... Bu isyana, halife Ebubekir efendimiz, öyle kolay kolay göz yumacak değildi sonuçta. Bu bilgileri aklında yoğurunca, “iyi yapmış” bile diyecek belki.

Yine minik dostumuz/okurumuz, Hz. Ebubekir’in hasta ve ölümcül yatağında yattığı halde sağlığından çok ümmetin başsız kalmamasının ve bir an önce yeni halifenin seçilmesinin derdinde olmasına da şaşıracağız. Öyle ya, insan bu haldeyken kendi derdine düşmeli, kendini düşünmeli değil miydi? Fakat gördüğü manzara itibarıyla Hz. Ebubekir, kendisinden başka her şeyi düşünmüştü. Ne garip! O, bunun şaşkınlığını yaşarken, tam bu noktada elindeki “Sadakat Örneği Hz. Ebubekir” kitabı ona diyecek ki; Peygamber efendimiz vefat

ettiğinde, daha onu defnetmeden, Müslümanlar lidersiz kalmasın diye hemen Hz. Ebubekir halife seçilmişti. Yeryüzünde bugün iki milyara yakın nüfusu bulunan biz Müslümanların bağlı bulunduğumuz bir liderlerimiz yok. Bu yüzden parça parça olmuş, gücümüz, kuvvetimiz gitmiş bir haldeyiz. Ama birlik olduğumuzda, ama bir başımız olduğunda bu böyle olmayacak... Bu cevabı, en az bizim kadar heyecan menbaı olan okur da beğenecektir umarım.

Böyle böyle derken ve sayfalar arasında güzel güzel yol alırken, bu güzel eseri, Hz. Ebubekir’in (radiyallahu anh) özlü sözlerini de bir bir okuyup anlamaya çalışarak sonlandırmış olacak okurumuz. Gelin son sözü, o güzel peygamber dostu ve Yüce Allah’ın kendisinden, kendisinin de Yüce Allah’tan razı olduğu insana bırakalım yine: *“Dört kişi, Allah’ın seçkin kullarındandır: Tevbe edene sevinen, günahkâr kimse için Allah’tan af dileyen, ayrılıp giden için dua eden ve iyiliğe muhtaç olana yardım eden.”*

Dosya:
"İSLAM'DA İTAAT VE SINIRLARI"

Sebat Veren Bağ

Sümeyye DEMİRCİ

İnsanın hakkıyla tanımadığı şahsiyeti, çok farklı ve üstün bir donanımla yaratılmıştır. İnsan suresinin ilk bölümünde, 1-3 ayetlerin konusu, insandır. Burada, insanın anılmaya değer bir şey olmadığı, çok uzun bir zaman sürecinin ardından katışık bir sperm damlasından yaratıldığı, yaratılış amacının ise imtihan olduğu bildirilmektedir. İmtihan, bilgi ve hürriyeti gerektirdiği için insan; işitme, görme gibi bilgi vasıtasıyla donatılmıştır. İşitme ve görme sıfatları, insana nispet edilirken bununla genellikle insanın duyu vasıtaları yanında akli ve zihni donanımları da kastedilmiştir (*Fahreddin er-Razi, 3/237-256*).

Eşref-i mahlûk olan insan, kulluk kitabımızda birçok yerde övülürken birçok yerde de yerilmiştir. Onun unutulmaz seçkin değeri, çok önemli bir şarta bağlanmıştır: **"İtaat"**. **"Yaratılan yarattığını bilmez olur mu? O, bütün inceliklerin farkındadır ve her şeyden haberdardır"** (Mülk Süresi, 14). Elbette ki bilir, amenna. Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'le ve Resulümüzün (Aleyhisselam) sözleriyle bize hep

Eşref-i mahlûk olan insan, kulluk kitabımızda birçok yerde övülürken birçok yerde de yerilmiştir. Onun unutulmaz seçkin değeri, çok önemli bir şarta bağlanmıştır:

"İtaat"

şunu ulaştırmıştır: Doğruda kalabilmeniz ve istenildiği gibi yaşayabilmeniz tek yolu, doğru olan ile kuvvetli bağınızın olmasıdır. İnsanoğlu, başka türlü korunamaz. Çünkü çok temayüllü bir varlıktır, her şeye eğilimlidir. Eğilimlerini doğruya kanalize edebilmesi için elbette ki doğruya intisap etmesi gerekir; buna

Rabbimiz, "iman" adını koymuştur. Doğruda kalabilmenin şartı da doğruyla yaşamak, emirlere itaat, yasaklardan kaçınmak için yine itaat gerekir.

Bu sebepledir ki; akılla, iradeyle, ilimle donatılmış olan bu varlığa seçim hakkı sunulur. Aynı zamanda nefsi heva ve istekleri de kuvvetli olan bu varlık, imtihan sahasında hür iradesiyle baş başa bırakılır. Nefsiyle insanlarla, İblis ve onun yaşantısını altüst edebilecek İblis'in aveneleri ile. İşte o zaman bu kutlu bağ, devreye girerse kopmayan bir kuvvete dönüşür, otokontrol görevi yapar.

Nedir bu bağ? Ve sınırları ne kadardır?

İtaat, "taat" kökünden türemiştir. Ayetlerin

tefsirinden anlıyoruz ki bizim söz tutmamız da taat'tir. O zaman kimlerin sözünün bizim için olmazsa olmaz oluşuna çok dikkat etmeliyiz. İtaat, sevgiden, bağlılıktan doğar; zorla yapılanın adı itaat değil, esarettir. İnsanların, cinlerin yaratılış gayesi de itaattir. Zariyat Suresi 56. ayet-i kerime'de Rabbimiz, bunu açıklamıştır. Bu sebeple sevdiğinize bağlılıklarınıza, boyun eğişlerinize, söz tutmalarınıza dikkat edin, denilir. Bu eylemin, ancak onları yaratacağına, yaşatana ait olması gerektiğini bize öğretir. İnsanoğlunun fitratına bu konulmuştur; insan, yüreğinden sevdiğine, bağlandığına itaat eder.

İtaat; mükellef bir varlık olan insanın temel özelliklerindedir. Bu özellik, onu mutlak itaat eden melekler ile Allah'a asi olan İblis'ten ayırır ve onu kıymetli kılar. Rabbimiz, kâinattaki tevhidin gerçekleşebilmesi ve adalet üzere idaresi için itaatin gerekliliğinden bahseder: **"Yoksa onlar, Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Hâlbuki göklerde ve yerde bulunan herkes, isteyerek veya istemeyerek Allah'a boyun eğip teslim olmuş durumdadır ve hepsi O'na döndürülüp götürülmektedir"** (Al-i İmran Suresi, 83).

İsteyerek istemeyerek "itaat" dedi Rabbimiz. Kâinattaki olan olayların veya bizim terahimiz dışında meydana gelen itaatleri düşünelim. Seçimlerimiz dışındaki itaatlerin kıymeti, iradeyle meydana gelenle aynı değildir. Mesela sabah güneşin doğuşu, mevsimler ya da vücut fonksiyonlarımız, irademiz dışında olan her şey, Allah'ın takdiriyle itaat üzeredir. Safra kesemizden çıkan safranın karaciğeri dezenfekte etmesi, gözümüzdeki tuzlu suyun dezenfektan görevi yapması, itaat üzere oluşundandır. Bizi kıymetli kılan, hoşumuza gitsin gitmesin tercihimiz üzere yaptığımız itaattir.

Yine başka bir ayette Rabbimiz: **"İşte bunlar, Allah'ın belirlediği sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygamber'ine itaat ederse Allah, onu, içinde ebedî kalmak üzere altlarından ırmaklar akan cennetlere yerleştirir. İşte en büyük başarı ve kurtuluş budur"** (Nisâ suresi, 13) buyurmaktadır. Emir, kesindir. İttiba ile kıymet kazanırız ve mükâfatlandırılırız. Eğilimlerimizin etkisinde

kalıp yanlışa düşmememiz için Rabbimizin rahmetidir itaat emri.

Ebû Hureyre'den nakledildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: **"Ümmetimin hepsi cennete girecektir, yüz çeviren müstesna!"** Orada bulunanlar, "Ey Allah'ın Resulü, yüz çeviren kim?" diye sorunca, Hz. Peygamber, **"Bana itaat eden cennete girer. Bana isyan eden yüz çevirmiş demektir."** şeklinde cevap vermiştir (B7280 Buhârî, İ'tisâm, 2).

Hz. Peygamber'in halasının oğlu Zübeyr b. Avvâm ile Ensar'dan Humejd, Harre mevkiindeki hurmalıklarını, bahçelerindeki arklardan geçen ortak su ile nöbetleşe suluyorlardı. Bu arklardan geçen su, önce Zübeyr'in hurma bahçesine uğruyor, sonra da Humejd'in bahçesine ulaşıyordu. Bir keresinde Zübeyr, hurma bahçesini sulamak üzere suyu tuttuğu sırada komşusu, ondan suyu serbest bırakmasını istedi. Fakat Zübeyr, kendi tarlasını sulamadan suyu bırakmak ve nöbetini ona vermek istemedi. Bunun üzerine aralarında anlaşmazlık çıktı. İki taraf meselelerini Allah Resulü'ne intikal ettirdiler. Hz. Peygamber'in huzurunda isteklerini karşılıklı olarak arz ettiler. Hz. Peygamber, **"Ey Zübeyr! Tarlanı sula, sonra suyu komşuna saliver."** buyurarak ikisinin de hakkını koruyan bir çözüm önerdi. Bunun üzerine Humejd, hiddetlenip, "Ya Resûlullah! Zübeyr halanın oğlu olduğu için mi böyle bir hüküm verdin?" diyerek Resûlullah'ın verdiği karara itiraz etti. Onun bu sözüne üzülen Allah Resulü'nün **yüzünün rengi değişti ve "Ey Zübeyr, tarlanı sula! Sonra suyu, hurma ağaçlarının köklerine ulaşınca kadar tut (sonra saliver)."** buyurarak Zübeyr'den sulama hakkını tam mânâsı ile kullanmasını istedi.

Bu hadise üzerine, **"Rabbine and olsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp sonra da verdiği hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar."** (Nisa suresi, 65) ayeti nazil olmuştu. Peygambere itaati imanla ilişkilendiren bu ayetin yanı sıra, Kur'an'da itaat, imanın bir sonucu ve mümin olmanın temel özelliği olarak zikredilmektedir. Bu nedenledir

ki Kur'an'ın, Allah ve Resulü'ne itaat konusundaki tavrı, son derece açık ve nettir: **"Allah ve Resulü bir iş hakkında hüküm verdiği zaman, hiçbir mümin erkek ve kadının kendi işleri konusunda tercih kullanma hakkı yoktur. Kim, Allah'a ve Resulüne karşı gelirse şüphesiz ki o, apaçık bir şekilde sapmıştır"** (Ahzab suresi, 36).

Peygamber Efendimiz de bir hutbesinde sarf ettiği şu sözlerle Allah ve Resulü'ne itaatın vazgeçilmezliğine vurgu yapmaktadır: "... *Kim, Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse doğru yolu bulmuştur. Kim onlara isyan ederse ancak kendisine zarar verir. Allah'a hiçbir şekilde zarar veremez.*" Tercih ettikten sonra gelen emirleri ayrıştırıp işine geleni, nefsinin hoşuna gide ni alıp gitmeyi bırakması yasaklanmıştır. Bu yasaklanışın temelinde de Allah'ın rahmeti yatar; yeter ki kulu sapsın, zarara düşmesin: **"Ey Peygamber! Allah'ın emirlerine uygun yaşama konusunda sebat et. Kâfirlere ve münafıklara itaat etme! Şüphesiz ki Allah, hakkıyla bilendir, mutlak hüküm ve hikmet sahibidir"** (Ahzab suresi, 1).

Müşriklerden ileri gelenler, Uhud gazvesinden sonra Medine'ye teklif götürmüşlerdi. "Sen, bizim taptıklarımızı diline dolamaktan vazgeç, biz de seni Rabbinle baş başa bırakalım." demişlerdi. İslâm'dan taviz vererek, putperest sistemlerini ayakta tutmaya yönelik uzlaşma teklifi yapan müşriklere ve "Müslümanların kökünü kazıyalım" diyerek onlarla birlik olan, İslâm düşmanlığıyla dolu münafıklara itaati/boyun eğmeyi yüce Allah yasak etmiştir. (*Feyzu'l-Furkan, bk. 76/24*)

Rabbimizin emirlerine itaat, Peygamberle başlamıştır; bu emir, ona da farzdır, sadece onun ümmetine değil. Böylece onun şahsiyle **"işittim, itaat ederim"** diyenlere, haddini bilenlere, sınırları koruyanlara verilecek nimetlerden; sınırı korumayanlara, Allah'ın koyduğu hudutları çiğneyenlere verilecek karşılıktan da bahsedilmiştir.

Geçici dünyanın menfaatleri için "işimi kaybetmeyeyim", "rahatım bozulmasın" diyerek Allah'a isyan olan yerde kula itaat edenlerin, belirlenmiş olan sınırları nasıl çiğnediğini ve

Allah'ın hikmeti gereği daha sonra dünyevi çıkarlar, heva ve heves için yapılan itaat sonucunda itaat edilenlerden görülen nankörlükler karşılığında doğan unutulmaz pişmanlıklar...

Allah'a ve Resule itaatın (boyun eğmenin, söz tutmanın, emrine amade olmanın) sosyal, siyasal, ekonomik vs. hayatın her biriminde yerine getirilmesi gereken, kopmayan, koruyan imandan doğan bir bağ, fariza olduğu iman esaslarından kılındığı ve aynı zamanda kimlere ne kadar itaat edileceğinin sınırları da belirlenmiştir: **"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Resul'e itaat edin. Sizden olan (Müslim/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen) yöneticilere de (itaat edin). Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, şayet Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanıyorsanız (o meseleyi çözmek için) Allah'a ve Resul'e götürün.** Bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir" (Nisâ suresi, 59). Sınırlar çizilmiş, kimlere ne kadar itaat edileceği de delillendirilmiştir.

"Allah'a da, resule de inandık ve boyun eğdik, diyorlar. Bunu söyledikten sonra da içlerinden bir grup yan çiziyor. Bunlar, asla inanmış kimseler değildir. Aralarındaki anlaşmazlıklar hakkında karar versin diye Allah'a ve Resulü'ne çağrıldıklarında bir de bakıyorsun içlerinden bir grup buna karşı çıkmış! Haklı çıkacaklarını bilirlerse koşarak ona geliyorlar. Bunların kalplerinde çürüklük mü var yoksa şüpheye mi düştüler ya da Allah'ın ve Resulü'nün kendilerine haksızlık etmesinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl haksızlık edenler kendileridir. Aralarındaki anlaşmazlıkları çözüme bağlasın diye Allah'a ve Resulü'ne çağrıldıklarında müminlerin sözü, 'Dinledik ve boyun eğdik' demekten ibarettir. İşte kurtuluşa erenler de bunlardır!" (Nur Suresi, 47-51).

Hayatımızın her biriminde emriyle hareket edeceğimiz bozulmaz delilimiz; Kur'an ve Rabbimizin uymamızı istediği (Hikmet) Sünnet'tir. Onlara uyarsak sapıtmayacağımızı da Resulümüz emretmiştir (sallallahu aleyhi ve sellem).

En Emin Olan'a emanet olunuz.

Dosya:

"İSLAM'DA İTAAT VE SINIRLARI"

Cahillikle Harmanlanmış İtaat

Rüveyde Bera PALA

Zayıf yaratılan ve bu zayıflığının getirdiği muhtaçlıkla yaşamını sürdüren insanlar olarak gönderildik şüphesiz. Her birimiz etten, kemikten yaratıldık ve bu etleri, kemikleri diri tutmak için sürekli beslenmeye ve iyi yetişmeye muhtacız. Dünyaya ayak uydurabilmek için cehaletten sıyrılmaya, Müslümanlar olarak şahsi ayrıcalıklarımızın farkında olmaya muhtacız. Kulluk hususunda titiz davranmaya (ibadet mevsimlerini takip etmek gibi) ve gelip geçici hiçbir maddeye bağlanmama çabasında ilahi bir kuvvetten gelen yardıma -her daim- muhtacız. Çünkü zayıfız. Çünkü tüm güçler üzerimizde var edilmemiş ve bir şeyleri elde edebilmek için başka şeylere tutunmak ve destek almak zorundayız. Kirpiklerimizden ayak tırnaklarımıza kadar her türlü ayrıntıyı üzerimize yerleştiren Allah (c.c.), nasıl ki hayvanların büyük bir kısmına insanlara zarar verme ve etrafta sıkıntı oluşturma özelliği vermişse, insanın ruhuna uygun olarak da zayıflığı hoş görmüş, layık kılmış. Buna

Evet, itaat demek, yalvarış demektir; yeri geldiğinde ise bu anlam yarışa dönüşebilir. Zira kişinin istek ve ihtiyaçlarının bu dünya için bir sınırı yoktur. Bize çok basit gelen bir eylem olan nefes almak bile oksijen, temiz hava, açık alan ve ağaçlar olmadan mümkün değildir.

itiraz etmeye hakkımız olmadığı gibi -ki bu bir şeyi değiştirmeyiz, kendi kendimize güç elde edemeyiz- sosyal hayatta sürekli muhtaç konumunda olduğumuzu da kabul etmeliyiz.

İhtiyaçları gidermek için yüksek bir otoriteye bağlı olmak yani itaati yerine koymak gerekecektir. Çünkü istek ve ihtiyaçların giderilmesi, deyim yerindeyse bedavaya olacak bir iş değildir. Bir insandan bile bir şey isterken karşılık bekleyeceğini bilerek isteriz. Ki bu yazıya konu olan

"Allah'a itaat ve tazim", bundan daha yüce ve ciddi bir konudur. Bu basit örnek, sadece meselenin anlaşılmasını kolaylaştırmak içindir.

Evet, itaat demek, yalvarış demektir; yeri geldiğinde ise bu anlam yarışa dönüşebilir. Zira kişinin istek ve ihtiyaçlarının bu dünya için bir sınırı yoktur. Bize çok basit gelen bir eylem olan nefes almak bile oksijen, temiz hava, açık alan ve ağaçlar olmadan mümkün değildir. Yani nasıl ki istek ve ihtiyaçların bir türlü sonu gelmiyorsa, (yaratıcıya) itaatin de bir sınırı olmamalıdır. Bir

süre sonra Allah'a itaat ve teslimiyet, müminler arasında tatlı bir yarışa dönüşmelidir. Böylece bu kapsamlı kavram hem eyleme dökülmüş hem de gerekliliğinin bilincine erilmiş olacaktır.

Peki, itaat, tamamıyla kendine zıt bir kavram olan isyana yol açabilir mi? Eğer cahillikle harmanlanmış bir itaat söz konusuysa, evet. Artık bu kelimenin yerini ne yazık ki isyan alacaktır.

İnsana itaat, çoğu zaman peşinde Allah'a ve dinine isyanı getirir. Çünkü hangi devir olursa olsun, şahısların oluşturduğu kanun ve nizamlar, Allah'ın kanun ve nizamına her zaman ters düşmüştür. Bir tek yasa bile O'nun hükmüne ters düşerse artık ona uyan kişi de küfre sapmıştır. Eğer bir davanın içindeyse ve yaşantımızı o davaya uygun şekillendirdiysek, artık dünyevi hiçbir şey bizi içine çekmemeli ve aldatmamalıdır. Büyük şehit Seyyid Kutub da bu konuda şöyle söylemiştir: "... Bu davanın temelleri, sadece Allah'ın ulûhiyetine kulluk esası üzerine kurulmuştur ve sadece Allah'ın ulûhiyetine kulluğun tahakkuku/gerçekleşmesi ise ancak bir şekilde olmaktadır ki o da Allah'ın şeriatını hâkim kılmaktan ibarettir!" (İslam'da Sosyal Adalet, Seyyid Kutub). Demek ki sosyal toplumun ıslahı, Allah'a kulluk ve itaat ile; Allah'a kulluk ve itaatse yalnızca O'nun şeriatı

ile mümkündür.

Alnını secdeye götürebilen her kul bilir ki, Allah'a itaatin dışındaki tüm itaatlerin sınırı vardır. İncasına zarar veren bir kurala uymak, kalpteki imanlara zarar verecek ve kişi istemeden uhrevî benliğine silah doğrultmuş olacaktır.

Allah'tan sonra üzerimizdeki en büyük hakka sahip olan anne babaya bile itaat, işin içine din girince kesintiye uğrarken, isyanın eşiğine düşmüş bir itaat, kime nasıl bir fayda sağlayabilir? Çizgisinde yürüyen olgun bir Müslümanı (Allah korusun) saptırması durumunda böyle bir itaat, hayatında ne gibi iyiliklere yön verebilir?

Her daim kötülükle, şerle ve cahillikle boyanan beyinlerin arttığı, bilinen bir gerçek. İtaat mevzusu da boyanan beyinlerin yüzünden üzeri çizilip atılıyor. Tek bir düşüncede takılıp kalan, hiçbir ilerleme kaydedemeyen, yolunu sürekli o vazgeçilemeyen arzularla tıkayan ve neticede hayatını zincirleyen insanların hiç eksilmediği bir zamanda yaşamak, sayısı gün geçtikçe azalan inançlı, dirençli, itidalli ve gerektiğinde yumruk sıkabilen o sebatkâr toplum için büyük bir imtihan... Ama her imtihanın sonu bir mükâfat diyerek teselli bulmak da büyük bir iftihar...

Titan Denizaltısı ve Balıkçı Teknesi: Kimin Hayatı Daha Önemli?

Priyamvada GOPAL,
El Cezire, 21 Haziran 2023
Çeviren: İsmail CEYLAN

Gün geçtikçe küresel eşitsizlik makası daha da vahşi bir şekilde açılmaya devam ediyor. Geçen hafta, dalgalı denizler iki gemiyi derinliklerine çekti. Bunlardan biri, Yunanistan kıyılarının yaklaşık 92.6 km (50 deniz mili) açığında, çoğu hala kayıp ve hayatta kalmaları pek olası olmayan ve güvenli bir hayata ulaşmak için can atan 750 kadar insanı taşıyan isimsiz bir balıkçı teknesi. Diğeri ise bu yazı yazıldığı sırada Kanada'nın Atlantik kıyısının 685 km (370 deniz mili) açıklarında henüz bulunamayan, içinde beş adamın olduğu küçük bir denizaltı olan Titan. Ben bu yazıyı yazarken, ABD ve Kanada sahil güvenlik görevlileri, bir Fransız kurtarma ekibi, Pentagon'un özel gemileri ve hava desteği de dâhil olmak üzere Titan'ın aranmasına "hummalı" bir şekilde devam ediliyordu.

Kayıp denizaltı ile ilgili, "canlı" güncellemelerle birçok medya web sitesinde 24 saat haber yapılıyor. Konuyla ilgili olası tüm ayrıntıları ele almak için BBC tarafından yayınlanan soru cevap forumları bile var.

Geçen Çarşamba, balıkçı gemisinin batmasıyla ilgili haber yapıldı elbette ama bıkkın bir tekrarla. Burada, Ön Avrupa'ya girmek için riskli bir teşebbüste bulunan "yasadışı" kahverengi insanlarla dolu bir tekne söz konusuydu. Bu "kayıt dışı göçmenler" bu tarz bir yolculuğa

Bizimkisi, birkaç kişinin hayatının diğerlerinin hayatından çok daha önemli olduğu bir dünya.

teşebbüs etmemeleri için uluslararası toplum tarafından defalarca uyarılmıştı. Yunan sahil güvenliğinin, geminin birkaç saatlik bir süre içinde bariz bir şekilde yaşadığı sıkıntıya müdahale

edip etmediği, ne zaman ve nasıl tepki verdiği konusunda şu anda tartışmalar sürüyor. OceanGate denizaltısı için seferber olan çok uluslu kurtarma çabalarının tam tersine, diğer mülteci gemileri gibi bu trol teknesinin de hiç şansı yoktu. İnsan Hakları İzleme Örgütü şunları belirtiyor: "Teknelerin çoğunun tehlikede olduğu yerlerde hiçbir AB gemisi aktif olarak devriye gezmiyor. AB'nin sınır ve sahil güvenliği olan Frontex, havadan gözetlemeyi kurtarma hizmetinde değil, sadece yakalama ve geri dönüş hizmetinde yürütmekle görevlidir."

İngiliz milyarder Hamish Harding de dâhil olmak üzere, özel sektöre ait macera denizaltısındaki beş kişinin, Titan'daki bir koltuk için kişi başı çeyrek milyon dolar ödediği söyleniyor. Gemideki diğer kişilerin; zengin İngiliz-Pakistanlı işadamı Shahzada Dawood ve oğlu Süleyman, dalışın arkasındaki keşif firması OceanGate'in CEO'su Stockton Rush ve Fransız kâşif Paul-Henry Nargeolet olduğu söyleniyor.

Libya'dan İtalya'ya gitmek üzere olan balıkçı teknesindekilerin yarısından fazlasının Pakistanlı olduğu, diğerlerinin de muhtemelen Suriyeli, Libyalı ve diğer Kuzey Afrikalılardan oluş-

tuğu dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Hepimiz, bu trajedileri kronikleşmiş bir duyarsızlıkla izlemeye devam ediyoruz. Bu duyarsızlık olmasaydı 2014'ten bu yana Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken Akdeniz'de boğulan ve zihnimize yer bulamayan 25.000 kahverengi yüzlü insanın değerini kabul etmek zorunda kalırdık.

Neden bu eşitsizlik? Üzücü de olsa cevap, bizim dünyamızda jeopolitik, sınıf, ırk ve kast çizgilerinde yoğunlaşan bir eşitsizliğin tüm kesimlerce içselleştirilmiş olmasıdır. Dolayısıyla lastik bir botun kenarlarına yapışan yoksullar, savunmasızlar ve savaş kurbanları için, pahalı bir ismarlama gemiyle denize açılan bir "kaşif" veya "maceracı" olarak tasvir edilen zengin beyaz adamlarla aynı şekilde "yas tutulamaz". Buna herkes alıştı artık.

Avrupa medyası, mülteci ve sığınmacılarla ilgili haberlerde, onları topluca "ekonomik göçmenler" ("açgözlü" olarak okuyun) olarak resmediyor. Ayrıca bu "çılgın" göçmenlerin kaçak yollarla kendi hayatlarını riske attıkları için öncelikli suçlunun onlar olduğu söyleniyor.

Bu ikiyüzlü yorumları, klasik Yunanca adı yalnızca sualtı turizminin ölüme mahkûm nesnesi olan Titanik'i değil, Yunan panteonunun kudretini de çağrıştıran Titan'daki beş adama çoktan verilmiş olan trajik kahramanlık ve cesaret havasıyla karşılaştırın. Onlara "kâşifler" ve "maceracılar" adı verildi. Bu niteleme, kolonyal bilgiden aşına olduğumuz bir kategori, daha önce kimsenin gitmeye cesaret edemediği yerlere gitmeyi göze alan ince miğferli

cesur adamlar.. Günümüzün bu tür pahalı ve genellikle gereksiz keşif gezilerinin sebebi, yeni ufuklar bulma umudundan çok kişisel tatmindir. Richard Branson ve Elon Musk gibi milyarderler tarafından lanse edilen eğlence için uzay yolculuğu da bunun bir benzeridir. OceanGate'in web sitesi, müşterilerine yönelik sloganında "gündelik hayatın dışına çıkma ve gerçekten sıra dışı bir şey keşfetme şansı" ile "heyecan verici ve benzersiz bir seyahat deneyimi" sunuyor.

Avrupalılara göre mülteciler, denize açılmak için elverişsiz gemilere binerek hayatlarını bile risk etiyorlar. OceanGate'in dışarıdan bir kurum tarafından onaylanmadığı anlaşılan "deneysel dalgıç aracı" hakkında da sorulması gereken sorular var. Şirket, içerideki uzmanların yeterli olduğunu ve deneysel araçlarının güvenli olduğunu belirtse de mültecilerden daha fazla risk aldıkları aşikâr.

Ölüm, pek çok mülteci ve sığınmacının da kabul ettiği bir gerçektir; ancak muhtemelen bu konuda çok daha az seçme lüksleri vardır. Kim bir destanın kahramanı veya bir trajedinin kurbanı olur, bilmek zor. Bir Odyssea'dan yalnızca birkaç kişinin sağ çıkabileceğine inanan Homeros'un aksine, belki de acımasız denizlerin tehlikelerine göğüs geren herkesin "büyük bir dalga"nın içinden, nazik kumsallarda neşe içinde, canlı çıkması (arkasındaki uçurumu bilerek) en büyük temennimizdir.

İslami Mücadele ve Adanmışlık Zamanıdır Şimdi

Genç BİRİKİM

Geçtiğimiz ay (Haziran 2023) çıkan yeni kitap çalışması "İslami Mücadele ve Adanmışlık"a, "İslami mücadele ve adanmışlık konusu, Müslümanlar açısından çok önemli iki konudur. Elbette bir kitapla hele küçük hacimli bir kitapla gündeme getirilmesinin yeterli olmadığı malumdur. Bu konuyla ilgili yazılı başka eserler de mevcuttur. Ayrıca gerek Kur'an'da ve sahabe hayatında ve gerekse daha sonraki dönemlerde, yayımlanmış eserlerde, isimleri belirtilenlerin dışında İslami mücadeleye adanmış güzide şahsiyetler de vardır. Bu şahsiyetler gerek günümüzde ve gerekse yarınlarda İslami mücadelede yolumuzu ve yönümüzü aydınlatacak, yol işaretlerimizi gösterecek, Kur'an'da övgüye mazhar olmuş, adanmış şahsiyetlerdir. Her birinin hayatı, imrenilecek güzelliklerle ve kahramanlıklarla doludur" sözleriyle başlamış değerli yazarımız **Ali Kaçar**.

Baştan sona önem arz eden ve dikkatlice okunup ders alınmayı hak eden bu mütevazı çalışmayı, bazı noktalarını öne çıkararak ve kısmi değerlendirmelerde bulunarak ilgisinin nazarına misafir etmek istedik. Umarız maksat hâsıl olur.

Müslümanlık iddiası bulunan kimi -belki de "çoğu" demeliyiz- çevrelerde, yavaş yavaş unutulmaya yüz tutmuş, konuşulmaktan içtinap edilmeye başlanmış konuları gündem tuttuğu çalışmasını; "İslami Mücadele ve Adanmışlık", "Dava ve Dava Adamı" ve "Adanmışlık" üst başlıkları altında üç bölüme ayırmış yazarımız.

Baştan sona önem arz eden ve dikkatlice okunup ders alınmayı hak eden bu mütevazı çalışmayı, bazı noktalarını öne çıkararak ve kısmi değerlendirmelerde bulunarak ilgisinin nazarına misafir etmek istedik. Umarız maksat hâsıl olur.

İslami mücadelenin süreklilik istediğini belirten **Kaçar**, bu mücadeleyi sürdürenlerin 100 metrelik koşuya çıkmadıklarını, koşularının bütün ömürlerini kuşatacak bir maraton olduğunu bilmelerinin ve bu mücadelenin, mevsimlik bir mücadele olmayıp ömür boyu devam edeceğine dikkat çektikten sonra sözlerini şöyle

sürdürmüş:

"Bu süreçte aslolan; zorlukları, sarp yokuşları/akabeleri aşmak, karşılaşılan çetin imtihanları başarıyla atlatabilmek ve istikamet üzerinde sabit kalabilmektir. Bu nedenle İslami mücadeleyi verenler, mücadelenin her aşamasında çeşitli zorluk ve musibetlerle denmektedirler. Nitekim rabbimiz, "İnsanlar (yalnızca) iman ettik diyerek bırakılacaklarını mı sandılar?" (Ankebut, 29/2) ayetinde imtihana tâbi tutulacaklarını belirtmektedir."

Yazarımız, cahiliye sistemleri içerisinde Yüce Allah'ın kitabı Kur'an'a ve Rasullullah Efendimizin Sünneti'ne göre mücadele eden Müslümanların örnek alacakları şahsiyetlerin bizatihi peygamberler olduğunu vurgulayarak şunları kaydetmiş:

"Peygamberlere tâbi olmak, onları örnek almak da bunu gerektirmektedir. Onun hayatında sizin için güzel bir örneklik vardır, (Ahzab, 33/21; Mümtehine, 60/4) ayetinin anlamı da bu değil midir? Yani bizler Müslümanlar olarak dinimizi ve dinimizin emirlerini, uygulanış şekillerini peygamberlerden öğrendiğimize göre, tevhid mücadelesini de onlardan öğrenmemiz gerekmektedir. Bu nedenle peygamberler, İslami mücadelenin her aşamasında ve özellikle de küfür, şirk ve tuğyan karşısındaki mücadeleleriyle, dik duruşları ve tavırlarıyla bizlere örnektirler. Bizler, onları ve onların tevhid ve şirk mücadelesinde takındıkları bu tavırlarını örnek aldığımız zaman Kur'an ve sünnete, dolayısıyla Allah'ın rızasına uygun davranmış oluruz. Merhum şehid Seyyid Kutub'un deyişiyle Kuran'ın indirilişi nasıl rabbanî ise onun insanlara anlatılışı ve götürülüş tarzı da rabbanîdir. Bu çerçevede Kur'an-ı Kerim'de ismi ve mücadelesi

Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta yol yoktur. Ancak hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilir. Şirkin, tuğyanın nedeni ve üreticisi olan beşer aklının ürünü dinlerle uzlaşmak, onların uygun gördüğü ya da dayattığı yöntemleri uygulamak asla İslami olmayacaktır.

geçen peygamberlere baktığımızda hiçbir peygamberin, içinde yaşadığı şirk sistemiyle uzlaştığını ya da onlarla mücadele etmediğini görmemiz mümkün değildir."

İslam dışı düşünce, anlayış ve inanç sistemleriyle uzlaşmanın imkânsızlığının üzerinde duran **Kaçar**, tevhid ile şirkin, küfür ile iman, mümin ile kâfirin, muvahhid ile müşrikin uzlaşma içerisinde bir arada, birbirlerinden memnun bir şekilde yaşamasının asla söz konusu olmayacağını altını çizerek şu cümlelere yer vermiş:

"Bu, konjonktürle ya da içtihatla değiştirilebilecek bir durum değildir. Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta yol yoktur. Ancak hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilir. Şirkin, tuğyanın nedeni ve üreticisi olan beşer aklının ürünü dinlerle uzlaşmak, onların uygun gördüğü ya da dayattığı yöntemleri uygulamak asla İslami olmayacaktır. Çünkü Kur'an tarihi, bize Hz. Musa (as) ile Firavun'un, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil'in, hak ile batılın, Müslüman ile kâfirin uzlaşma içerisinde, birbirlerinden rahatsız olmadan yaşadıklarını göstermemektedir. Günümüzde hiç kimsenin de Musa (as) ile Firavun'u, İbrahim (as) ile Nemrut'u, Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i bir arada, Darü'n-Nedvelerde göstermeye, aynı meclislerde yan yana, birbirlerinden memnun bir şekilde oturtmaya hakkı ve yetkisi yoktur."

İslam davasını sahiplenen, davanın öngördüğü yönetime ve kurallara göre hareket eden, bunu benimseyen ve bunun gerçekleşmesi için gayret gösteren kimseye "Müslüman dava

adamı" denildiğini; bu dava adamının, İslam'ı yani vahyi ve vahyin hayata aktarılış tarzı olan sünneti yaşamayı, kendine hedef edinen, hayatının her anında ve her alanında hâkim kılmaya çalışan kimse olduğunu; yine bu dava adamının, Müslümanca yaşama ve Allah'ı tek ilah kabul etme konusunda konjonktüre göre değişkenlik gösterme gibi bir vaziyete bürünemeyeceğini; çünkü amacının, sadece ve sadece Allah'ın rızasını kazanmak olup bunun da ancak Allah'ın belirlediği ve elçisi kanalıyla uygulattığı yöntemlerle gerçekleşeceğini ifade eden değerli yazarımız **Ali Kaçar**, Saadet Asrı'ndan ve yakın tarihten dava adamlarına örnekler vermiş: *Enes b. Nadr (ra)*, *Reb'î b. Âmir (ra)*, *Cafer b. Ebi Talib (ra)*, *Ümmü Umâre (r. anha)*, *Ebu Hanife (ra)*, *Şeyh Said*, *Hasan El Benna*, *"Kızım Öldü, Davam Değil"* diyen Mısırlı İsmail, *Seyyid Kutub*, *Zeynep Gazali*, *Şeyh Ahmed Yasin*. Yüce Rabbimiz, hepsinden razı olsun.

Dolu dolu, buram buram dava, mücadele, cihad ve adanmışlık kokan eserde, yazarımızın titizlikle oluşturduğu "dava adamında bulunması gereken özellikler"i, başlıklar halinde sunarak sözlerimizi tamamlamaya çalışalım:

1. Dava adamının temel özelliği, vahye tâbi olmasıdır. **2.** Dava adamı, hüküm koyucu olarak sadece Allah'ı bilir. **3.** Dava adamı, müşriklerle akidevi konularda asla uzlaşmaz. **4.** Dava adamı, davasından asla vazgeçmez. **5.** Dava adamının asıl hedefi, Müslümanca yaşayabileceği ortamı oluşturmaktır. **6.** Dava adamı, davetçi-

Bilinc Serisi
I
İslami Mücadele ve
ADANMIŞLIK
Ali KAÇAR

gençBİRİKİM

dir. **7.** Dava adamı, her Müslümanı kardeş bilir. **8.** Dava adamı, ümitvardır. **9.** Kâfirlere karşı şedit, Müslümanlara karşı müsamahakârdır. **10.** Dava adamı, örnektir.

Dergimizin sahibi ve başyazarı kıymetli **Ali Kaçar**'ı, yeni çalışması vesilesiyle hem tebrik ediyor hem de kendisine şükranlarımızı ileterek, daha nice hayırlı ve esaslı çalışmalarını Müslümanlara kazandırması temennisi ve duasında bulunuyoruz.

Bu Gidiş Nereye?

Emrah DOĞRU

Gidiyoruz, bizi aldatan dünya peşinde, acaba hiç düşünüyor muyuz sonumuzu? Nasıl olacak dünyadan sonrası, diye var gücüyle çalışan insanoğlu, sadece para ve dünyalık mal, mülk, makam, mevki uğrunda çalışıp neden yaratıldığını bilmeden yaşamamalı. Ne yazık ki nereye gideceğinin farkında olmadan yaşayan tonlarca insan var. Rabbimiz, bizi neden yaratmıştı, neden bizi belirli bir zaman diliminde sınava tabi tuttu, biliyor muyuz?

Nereye gittiğimize dikkat edelim. Elimizde Kitabımız Kur'an var. O, şeytanın sözü değil, Rabbimizden gelen vahyin kendisidir. İnsanlara bakıyorum; doğru yolu bırakıp şeytan yolunu takip etmekte, umurlarında olmadan şeytanın peşinde gitmekte.

değiliz. Bizler, sadece ve sadece Allah'a kulluk etmek, onun emirlerine itaat etmek için yaratıldık. Bizler, bilinmez bir yaşantı içinde değiliz, elimizde her şeyin yazdığı bir kitap var ve o kitabı bize anlatan, uygulayan Peygamber Efendimizin yaşantısı, sünneti var; öyleyse bu bilmezlik neden? Rabbimiz, ayetlerinde şöyle buyurmaktadır: **"O, lânetlenmiş şeytanın sözü de değildir. Hal böyleyken nereye gidiyorsunuz? O, herkes için, sizden doğru**

Rabbimiz, şöyle buyurmaktadır: **"Ben, cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım"** (Zariyat, 56). Yalnız ve yalnız Allah'a kulluk etmek için yaratıldık. Allah'ın emirlerine itaat etmek için yaratıldık. İnsanlara kul olmak için yaratılmadık, modaya kul olmak için yaratılmadık. Nefsimize kul olmak için yaratılmadık, bizler birilerini memnun etmek için yaratılmadık, bizler bilinmez bir düzene gelmedik yani ne yapacağımızı bilmez bir durumda

yolda gitmek isteyenler için bir öğüttür" (Tekvir, 25-26-27-28).

Nereye gittiğimize dikkat edelim. Elimizde Kitabımız Kur'an var. O, şeytanın sözü değil, Rabbimizden gelen vahyin kendisidir. İnsanlara bakıyorum; doğru yolu bırakıp şeytan yolunu takip etmekte, umurlarında olmadan şeytanın peşinde gitmekte. İçtiği içkiyi sanki haram değilmiş gibi anlatanlar, yaptığı zinayı utanmadan, sıkılmadan anlatanlar, faiz

paralarıyla ev ve mal mülk sahibi olanlar, hiç çekinmeden yaptıkları haramları yasakları anlatmaktadırlar. Neyin peşinde olduğunu bilmeyen topluluklar, hakikatler karşında kulak tıkamaktadırlar. Şunu iyi bilmeliyiz ki şeytanın yolunu takip edenler, elbette bir gün gittikleri yolun sonunun çıkmaz olduğunu anlayacaklar ama iş işten geçmiş olacak. Şeytan, cehennem için çalışmaktadır. Müslüman da şeytan yolunu takip etmemeli, vahye kulak tıkamamalı. Şunu unutmamalıyız; Rabbimiz, cehennemi kâfirler için yaratmıştır, Müslüman onlarla aynı yerde olmamalı. Rabbimiz, ayetinde şöyle buyurmaktadır: **“Onlara (müşriklere): Allah’ın indirildiğine uyun, denildiği zaman onlar: ‘Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız’ dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyseleler?”** (Bakara, 170).

İnadına bir yolda yürünmez, inadına gerçeklere kulak tıkanmaz, gerçekler karşısında kör ve sağır olunmaz, hakikat tektir, iki tane doğru olmaz. İnsanlar, birazcık akıllarını kullan-

salar, kesinlikle doğruyu bulacaklardır. Rabbimiz, şöyle buyurmaktadır: **“Akledesiniz diye Allah, ayetlerini sizin için açıklamaktadır”** (Bakara, 242). **“Dünya hayatı, oyun ve eğlenceden ibarettir. Şüphesiz ahiret yurdu, korkup sakınanlar için daha hayırlıdır. Akletmez misiniz?”** (En’âm, 32).

Akletmemiz için Rabbimiz, kitabında sürekli uyarı vermektedir: Akletmez misiniz, düşünmez misiniz, diye ve dünya hayatının bir oyun olduğunu, bir gün biteceğini, bizlere açık ve net haber vermektedir. Bizim yapmamız gereken, kitapla, sünnetle iç içe bir yaşam içinde olmamızdır. Bizi doğru yola götürecek kişilerle olmaktır. Düşünün ki Ankara’dan İstanbul’a gideceğiz. İstanbul otobüsüne binmeyip İzmir otobüsüne binsek İstanbul’a gidebilir miyiz? Elbette gidemeyiz. Otobüsün İstanbul’a gidene binmeliyiz ki istediğimiz yere gidebilelim. Allah’ın emirlerine kulak tıkayarak, Kur’an ve sünnetten habersiz bir yaşamla da cennete gitmeyi düşünemeyiz. Öncelikle cennete götüreceği yolda yürütecek bir hayat yaşamalıyız.

Cehennem yolunda giderken cennete gitme ümidinde olmamalıyız. Allah'ın emirleri dışındaki bir yaşam tarzı, makam, mevki bizi cehenneme götürecektir. Rabbim, bu kötü sondan bizleri korusun.

Nereye gidiyor bu gençlik? Genç kardeşlerimiz, daha yolun başındalar ama şeytanın tuzağına takılmış durumdalar. Birçoğu İslam'dan habersizce yaşamaktalar, teknolojinin kurbanı olmuşlar. Beyinler, tam depolama çağında. Ne yazık ki batıla dolmakta beyinler. Hakikatlere kapatılmış gibi telefon, internet mahkûmu olmuşlar. Bunların bu hale gelmesinin birinci sebebi, Allah'ın emirlerinin yeryüzünde uygulanmaması; ikinci sebebi, duyarsız anne ve duyarsız babalar. "Ben görmedim oğlum görsün, ben giymedim kızım giysin" diyerek önlerini açan anne babalar.. Anne kapalı, kızı açık. Babanın zaten umurunda değil İslam'ın kuralları; ne kadar çok para kazanırım'ın peşinde; üçüncü sebebi, eğitim, okullar içler acısı... Evlilik dışı ilişkiler maalesef had safhada. Her kızın bir erkek arkadaşı var, erkek arkadaşı olmayan çok az sayıda. Hiç kimseden çekinmek ve utanmak yok. Ahlâk örtüleri kaybolmuş durumda. Allah'ın sınırları umurlarında değil; çünkü birçoğu bilmiyor, bilmek de istemiyorlar. Nereye gittiklerinin farkında dahi değiller.

Cerîr (radiyallâhu anh) şöyle der: "Peygamber Efendimiz'e, bakılması haram olan şeyi ansızın görmenin hükmünü sordum: '*Hemen gözünü başka tarafa çevir!*' buyurdu" (Müslim, Âdâb, 45. Ebû Dâvûd, Nikâh, 43; Tirmizî, Edeb, 28). "*Zira harama bakan insan, 'göz zinâsı' işlemiş olur. Aynı şekilde kulakların zinâsı dinlemek, dilin zinâsı konuşmak, elin zinâsı dokunmak, ayakların zinâsı yürüme, kalbin ve nefsin zinâsı da düşünmek ve arzu etmek sûretiyle harama yönelmektir"* (Buhârî, İstî'zân 12, Kader 9; Müslim, Kader 20-21).

Rasûlullah (sallâllâhu aleyhi ve sellem) bu hususta şöyle buyurmuştur: "*Harama bakış, İblis'in zehirli oklarından bir oktur. Her kim*

Allah korkusu sebebiyle harama bakmayı terk ederse Allah, ona, kalbinde lezzetini hissedeceği bir îman bahşeder" (Hâkim, 349/7875).

Üzülerek söylüyorum ki bu tür iman, kimsenin umurunda değil. Sokaklar, içler acısı! Hiç utanmadan, sıkılmadan helâli olmayan kişilerle gençler sarmaş dolaş. Sadece gençler bu durumda değil, toplumda genel olarak İslam'dan, Kur'an'dan bir kopuş var. Nereye gittiğini bilmeyen bir kopuş, ne için mücadele etmesi gerektiğini bilmeyen bir kopuş... Günümüz Müslümanları, Kur'an'a inandığını söylüyor, Kitabımız Kur'an diyor ama Kur'an'ın içindeki emirleri, yasakları, kuralları beğenmiyor. Kur'an'a imanı, sadece Kur'an okunurken dinlemek ve cenazelerde okumak olarak görüyor. Peygambere iman ettiğini söyleyen Müslümanlar, sünnetine gelince "Olur mu hiç öyle?" deyip ve yan çiziyorlar. Şöyle bir örnek verelim: Masaya bir bardak su koyalım ve sadece "suyu içtim, suyu içtim" diye defalarca tekrarlayalım. Suyu içmiş olur muyuz? Elbette olmayız değil mi veya hazırlanmış bir yemeği yemesek "ben yedim, ben yedim" diye söyleyip dursak yemiş olur muyuz? Elbette olmayız. Kur'an'a inanmak, içindekilere göre yaşamakla olur. Peygambere inanmak, onu örnek almakla olur. Faiz, gıybet, zina, şirk vb. almış başını gidiyor. Müslümanlar, sadece akıllarına danışıyorlar, Kur'an'a başvurmak akıllarına bile gelmiyor. "Birbiriyle muhatap olmayan Müslümanlar, hangi Kitaba, hangi peygambere iman ediyorsunuz?" diye sormak gerekir. Kimin peşine düştüğünüzün farkında mısınız? Allah'ın karşısında kim başarılı olabilir, hiç düşünmez misiniz? Bizi yaratan güç ve kuvvet sahibi Rabbimizin karşısında kimsenin duramayacağına, neden akıl erdirmez bu Müslümanlar? Yağmurlar yağdıran Rabbimiz, bir anda her yeri sular içinde bırakmıyor mu? İnsanın çaresiz kaldığı o anlarda hiç mi düşünmez, insan hiç mi akıl etmez? Depremlerde, afetlerde, felaketlerde aciz kalan ey insan! Allah'ın gücünü görüp yaşadığın halde, sonunun yine Allah'ın huzuruna gitmek olduğundan habersiz gibi yaşamanın ne

anlamı var? Neden, Allah'ın emirlerine kulak tıkayıp İslam'ın kurallarını gerıcılık olarak görüyor bu insanlar? Öldüğümüzde, yapayalnız kaldığımızda "Keşke keşke Allah'ın emirlerini yapsaydım, keşke peygamberin yolundan gitseydim, keşke toprak olsaydım" demeden önce daha vakit varken Allah'a yönelmek, ona teslim olmak gerekmez mi? Nereye gideceklerini zannediyor insanlar, Allah'ın emirlerine asi oldukları sürece? Haberleri yok mu? Rabbimiz, şöyle haber veriyor: **"Herkes ne**

yaptıysa karşılığı tastamam verilir. Allah, onların yaptıklarını en iyi bilendir. O küfredenler, bölük halinde cehenneme sürülür. Nihayet oraya geldikleri zaman kapıları açılır, bekçileri onlara: 'Size, içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugüne kavuşacağınızı ihtar eden peygamberler gelmedi mi?' derler. 'Evet, geldi' derler ama azap sözü kâfirlerin üzerine hak olmuştur" (Zümer, 70-71).

Nitekim Rabbimizin merhameti vardır ama azabı da vardır. İnsanlar, inadına Allah'ın emirlerine kulak tıkayarak yaşamaya devam ederse Rabbimiz, gidecekleri yeri haber vermektedir. Bu ayet, hem kâfirler hem de Allah'ın emirlerine kulak tıkayıp yaşamına devam eden günahkâr Müslümanlardan bahsetmektedir. Ölmeden önce vakit hep vardır, saf bir tevbeyle Rabbimizin merhametine sığınabiliriz ve Rabbimiz, hatasını anlayıp tevbe edeni başışlayacağını söylüyor çünkü O, sözünden dönmez. Başka bir ayette de şöyle buyurmaktadır Rabbimiz: **"(De ki): Allah'tan başka bir hakem mi arayacağım? Halbuki size Kitab'ı açık olarak indiren O'dur. Kendilerine kitap verdiği-miz kimseler, Kur'an'ın gerçekten Rab-**

Kim nereye gidiyorsa, hangi yola hangi istikamete gidiyorsa Rabbimizin hepsinden haberi vardır. Hırsızlık yapan sevinmesin, "oh kimseye yakalanmadık, bedavadan para kazandım" diye. Haksızlık yapan sevinmesin, müşterisini kandırdığına. Yalan konuşan aldanmasın, yalanla insanları kandırdım, diye.

bin tarafından indirilmiş olduğunu bilirler. Sakın şüpheye düşenlerden olma!" (En'âm, 114).

"Rabbinin sözü, doğruluk ve adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek kimse yoktur. O; işitendir, bilendir. Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan seni, Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tâbi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler" (En'âm, 115-116).

Gittiğimiz yol, doğru tarafta olmalı, hak ve adalet Rabbimizin yanındadır. Hiçbir varlığın onun emirlerini, kurallarını değiştirmeye gücü yetmez. Yönümüzü ve yörüngemizi hep Allah'a çevirmeliyiz çünkü kurtuluş, O'nun yanındadır. Yönümüzü belirlemek için çoğunluğu örnek almamalıyız; hele bir de vahiyden habersizsek batılın peşine takılır gideriz, Allah korusun. Çoğunluk hep batılın peşinde diye "bu, doğru yol" diyemeyiz. Yaşadığımız şu zaman diliminde çoğunluk; batılın, şirkin peşinde. Onlar; batıla, "hak" dedi diye doğru yol orası olamaz. Elimizde Allah'ın kitabı var, Resulullah'ın sünneti var, araştırmalıyız. Karanlık bir odada iğne aramak gibi ulaşılmaz değildir bizim dinimiz. Yeter ki mücadele edelim, Allah yardımcımız olacaktır.

Rabbimiz, şöyle buyurmaktadır: **"Muhakkak ki senin Rabbin, evet O, kendi yolundan sapanı en iyi bilendir. O, doğru yolda gidenleri de iyi bilendir"** (En'âm, 117).

Kim nereye gidiyorsa, hangi yola hangi istikamete gidiyorsa Rabbimizin hepsinden haberi vardır. Hırsızlık yapan sevinmesin, "oh kimseye yakalanmadık, bedavadan para kazandım" diye. Haksızlık yapan sevinmesin, müşterisini

kandırdığına. Yalan konuşan aldanmasın, yalanla insanları kandırdım, diye. Rüşvet alan sevinmesin, bedavadan para kazandığına. Faizle para kazanan, ev ve araba alan sevinmesin, aklımı kullandım, diye. İslam'ı anlatıp kendini hep cennette gören ama İslam'ı taşımayan, sadece anlatan sevinmesin, ben iyi yerdeyim, diye. Çünkü her daim bizi gözetleyen, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan Rabbimiz, bizi gözetlemektedir. Yarın kitabımız elimize verildiğinde, orada göreceğiz ki hiçbir ayrıntı eksik bırakılmamış, hepsi yazılmış, bizim önemsemediğimiz veya önemsemediğimiz her şeyi orada göreceğiz ve şaşıracağız, "bunlar da mı yazılmış?" diye. O zaman "keşke şöyle olsaydım, keşke şunu yapsaydım" dememek için ne yöne gittiğimize dikkat etmeliyiz. Rabbimiz, emirlerine göre yaşayanlara şöyle demektedir: **"(Onlara denir ki:) Geçmiş günlerde işlediklerinize (iyi amellerinize) karşılık, âfiyetle yiyin, için"** (Hakka, 24).

Kötü ameller işleyenlere de, vurdumduymaz yaşayanlara da şöyle buyurmaktadır: **"Kitabı sol tarafından verilene gelince, o: 'Keşke bana kitabım verilmeseydi de hesabımın ne olduğunu bilmeseydim! Keşke onunla (ölümümle) her iş olup bitseydi! Malım bana hiç fayda sağlamadı; Saltanatım da benden (koptu), yok olup gitti' der"** (Hakka, 25-29).

Nitekim keşkelere maruz kalmamak için, pişmanlık duymamak için gözlerimizi kapamadan "nereye bu gidiş" deyip kendimize gelmeliyiz. Allah'ın emirlerine karşı kendi fikirlerimizi, görüşlerimizi, aklımızı koymamakla birlikte o tip düşüncelere de kesinlikle girmemeliyiz. Allah'a karşı bilgi iddiasında bulunmamalıyız. Ne yazık

Nitekim keşkelere maruz kalmamak için, pişmanlık duymamak için gözlerimizi kapamadan "nereye bu gidiş" deyip kendimize gelmeliyiz. Allah'ın emirlerine karşı kendi fikirlerimizi, görüşlerimizi, aklımızı koymamakla birlikte o tip düşüncelere de kesinlikle girmemeliyiz. Allah'a karşı bilgi iddiasında bulunmamalıyız.

ki günümüzde yaratıcısına karşı bilgiçlik taslayanlar o kadar çok ki, o kadar had-dini, sınırını bilmeden kendi görüşlerini doğru kabul edip inandığı Allah'ın emirlerini hiçe sayan, değersiz gören topluluklar var ki, nereye gittiğinin farkında olmayan topluluklar.. Elbette Rabbimiz, sabırla hesap gününü beklemekte. İstese beklemez Rabbimiz ama her gün yeni bir fırsat koyuyor önümüze. Affetmesi için sadece tövbe etmeli ve teslim olmalıyız.

Yardımlarını almamız için Allah'a teslim olmalıyız. Çok güzel Kur'an okuyup içindeki emirleri yapmaz isek sadece okumuş oluruz. Rabbimizin ne dediğini araştırıp hayatımıza geçirmeliyiz. Anlattıklarımızı, hayatımızda görmeliyiz. Allah'ın yardımını almak için haramlardan uzak durmalıyız. Kin, haset, zan, gıybet, zina ve daha sayamadığımız nice yasaklardan uzak durmalıyız ki Allah bizlere yardım etsin. Şu anda; haramı, helali hatta İslam'ın kurallarını çoğu kişi bilmekte. Ama ne fayda! Bilmek çözüm değil, bildiklerimizle amel etmeliyiz, amel etmediğimiz müddetçe, nereye gittiğimizin farkına varmadığımız sürece Allah bizlere yardım etmez. Allah'ın bize sunduğu fırsatları kaçırmamalıyız, "Nereye bu gidiş?" demeliyiz. Rabbim, bizleri, doğru kişilerden, doğru yerlerden, doğru mekândan, doğru yoldan ayırmasın. Âmin.

Kaynakça:

1. Kitabımız, Kur'an-ı Kerim
2. Tefhimu'l-Kur'an, Mevdudi
3. Fizilâli'l-Kur'an, Seyyid Kutub
4. Besairu'l-Kur'an, Ali Küçük

Aristo, Büyük İskender ve Kemalist İdeoloji

Sıtkı PİŞKİN

1. Osmanlı, Altı Yüz Sene İslam'la Yaşadı.

2. Şeriat'ın Kestiği Parmak Acımaz.

3. Osmanlı'nın Küllerinden Doğan Türkiye Cumhuriyeti.

4. 1789 Fransa İhtilali ve "Laiklik" İdeolojisi.

5. "On Yılda On Beş Milyon Genç Yarattık Her Yaştan."

6. Harf ve Dil Devrimi.

7. Türk Dil Kurumu ve Agop Dilaçar.

8. İnekler ve Sinekler Hikâyesi.

9. Uygur ve Göktürk Alfabeti.

10. Kuyruksuz İnekler ve Onların Torunları.

Osmanlı siyasal yönetim sistemini yönetenler, nihayetinde birer insandırlar. Padişahlar, bürokratlar ve kadılar, uygulamada zaaflarından dolayı yanlışlar yapmışlardır. Bu, ayrı bir konu başlığıdır. Biz, Osmanlı ve sonrasını konu edineceğiz. Sonrasında Osmanlı'nın küllerinden doğan Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Kemalist ideolojiden, daha da sonra Aristo'dan ve onun ilkelerinden söz edeceğiz.

manlı siyasal idari yönetim sistemini; siyasetin tepe noktasında bulunan ve Müslüman olan, seçimle değil de babadan oğula geçen padişahlar ve yine Müslüman olan padişahların ataması ile işbaşına gelen bürokratlar, yine Müslüman olan ve İslami hükümet sistemi olan ve adına "Kadı" denilen yargıçlar yürütüyordu.

Osmanlı siyasal yönetim sistemini yönetenler, nihayetinde birer insandırlar. Padişahlar, bürokratlar ve kadılar, uygulamada zaaflarından dolayı yanlışlar yapmışlardır. Bu, ayrı bir konu

başlığıdır. Biz, Osmanlı ve sonrasını konu edineceğiz. Sonrasında Osmanlı'nın küllerinden doğan Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Kemalist ideolojiden, daha da sonra Aristo'dan ve onun ilkelerinden söz edeceğiz.

Osmanlı'nın yönettiği halk, çeşitli ırklardan

ve dinlerden oluşuyordu. Osmanlı, dini konular-
da her din sahibine kendi dini hukuk sistemini
yaşamalarına izin veriyordu. Onları kendi hukuk
sistemi olan "Şeriat Hukuk" sistemine göre
yaşamaları konusunda zorlamıyordu. Çünkü
İslam dini, bunu yasaklıyordu. Ancak Osmanlı
hukuk sistemi; idari, asayiş ve kamudaki suçla-
ra kendi hukuk sistemini uyguluyordu. (Bakara
Süresi 256. ayet)

İslam dini, beş temel ilkeyi gerçekleştirmek
için gelmiştir. Bunlar: "Din Emniyeti", "Mal Em-
niyeti", "Can Emniyeti", "Nesil Emniyeti" ve
"Akıl Emniyeti"dir.

Din Emniyeti: Herkes inanç sistemini seç-
mekte hürdür. Ve hiç kimse başkasına kendi
tercihini dayatamaz, onu zorlayamaz. Ayrıca
İslam dininin ilkelerini bozucu her türlü çalış-
mayı, bunun için örgütlenmeyi ve faaliyet gös-
termeyi yasaklayarak Allah'ın dinini korumaya
almıştır.

Mal Emniyeti: Helalinden kazanılan malları
çalan her türlü hırsızlara ve hırsızlık türlerine
göre caydırıcı cezalar vererek "Mal"ı kimin malı

olursa olsun korumaya almıştır.

Can Emniyeti: Suçsuz yere kimin
canı olursa olsun cana can ilkesi ile
"Kıyas" uygulayarak "Can"ı emniyete
almıştır. Ancak taraflar farklı uzlaş-
ı yolu ile bu cezayı kaldırabilir ya da
"Diyet" denilen can karşılığı olarak bir
mal alarak canı başışlayabilir.

"Cana karşı can" "Kıyas"ı uygu-
lama da İran İslam Cumhuriyeti'nde
ilginç mi ilginç bir olay oldu. Çocuğu
suçsuz yere öldürülen anne, suçlu
tam da asılmak üzere iken suçluya
bir tokat attı ve "onun da bir annesi
var" diyerek suçluyu affetti. Bu anne,
kendini, tarihe altın harflerle yazdırdı.
Selam ve saygı ona olsun...

Nesil Emniyeti: Kimin çocuğu
kimden ilkesi ile her türlü cinsellik
yasaması olan "Zina"yı yasaklayıcı,
caydırıcı cezalar uygulayarak "Miras
Hukuku"nu korumaya almıştır.

Akıl Emniyeti: İnsan aklının doğru düşünüp
doğru karar vermesini engelleyen her türlü
uyuşturucu maddelerin alımını, kullanımını alım
ve satımını caydırıcı cezalar vererek "Akıl" ko-
rumaya almıştır.

Bu beş temel ilke ile yaşayan halk, "Şeriat'ın
kestiği parmak acımaz" diyerek İslam
hukuk sistemi olan "Şeriat Hukuk" sistemini
içselleştirmiştir. Ancak bu hukuk sistemini de
uygulayan insandı ve uygulamada onlar da
küçük ve büyük yanlış uygulamalar yapmışlar-
dır. Bu yanlış uygulamaların faturası, "Şeriat
hukuk" sistemine kesilemezdi. Çünkü suçlu
insandı ve o da yaptığı yanlış uygulamasının
faturasını tek başına kendisi ödemeliydi. Ancak
öyle olmadı yanlış uygulamayı insan yaptı ama
birileri faturayı adeta Allah'a kesip ona ödetti.

"Şeriatın kestığı parmak acımaz." "Haydi,
Şeriat'a gidelim."

Yukarıdaki sözleri söyleyen, yönetilen

Osmanlı halkı; anlaşılamadığı, anlaşmazlığa düştüğü her konuda "Müftü"ye ya da "Şeriat'a" gidelim diyerek İslam hukuk sistemini her hukuk sisteminden üstün tutardı ve onun verdiği kararlara razı olurdu.

Osmanlı'nın Küllerinden Doğan Türkiye Cumhuriyeti

"On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan." (Rad Suresi: 9-11. ayetler)

Hem Osmanlı siyasal yönetim sistemini işletenler hem de "Şeriat'ın kestiği parmak acı-maz" diyen halk ve özelde Müslümanlar, "Bir toplum kendi içini, kendi özünü değiştirmedikçe Allah o toplumu değiştirmez" ilkesi olan sosyal değişim yasası ile işgalci yabancı güçlere karşı direnişe ve mücadeleye başladılar. Bu direniş ve savaşımlardan sonra Allah, onlara Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmayı ikram etti. Osmanlı'nın küllerinden doğan Türkiye Cumhuriyeti kuruldu. Yeni Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran siyasal kadro elemanları, Osmanlı'nın duraklayıp, gerileyip yıkılmasının suçlusunun Osmanlılar olmayıp "İslam dini'nin kusuru olduğu görüşünde idiler. Laiklik ilkesini benimseyen yeni yönetim elemanları, "din ayrı devlet ayrı", "din, devlete; devlet de dine karışmasın" diyerek Allah'ın dinini camilere, toplumsal hayatta "Camilere" hapsedti. Hapsedilen Allah'ın dinini bireysel anlamda "Kalp'lere gömüp, Allah'ı adeta gökyüzüne sürgüne gönderdi. Bu konuyu, Kur'an'da, Naziat Suresi, 15-24. ile 24. ayetler şöyle anlatmaktadır:

Yukarıda söz faşist ve zorba Firavun'a ait olup, o diyordu ki: "Ben yeryüzü coğrafyalarından biri olan Mısır ülkesinin idarecisiyim; Allah ise gökyüzü elemanlarının işini yürütür, yeryüzünde benim ilkelerime göre bir hayat yaşarlar." Allah'ı yeryüzü işlerine karıştırmıyordu. Özet olarak söylemek istersek Allah yaratır, yaratıklarını kullanma ilkelerini bana bırakır yani "Din ayrı Devlet ayrı" diyordu. Oysaki Allah'ın dini İslam; hem siyasi, hem ekonomik, hem hukuk hem de sosyal hayata ve ibadet alan-

larına kabul edilip yaşanması için ilkeler getiriyordu. 1789 yılında Fransa'da kiliseye, onun yönetimine karşı bir ihtilal gerçekleşti. Bu ihtilal, görünüşte Allah'ın dinine ve Allah'ın dininin kurumu olan kiliseye karşı yapılmıştı. Ancak İsa Aleyhisselam'ın getirdiği din, kilisenin anlattığı din olmayıp ortada İncil'in "Orijinali" de yoktu ve yüz çeşit İncil vardı, hiçbirisi birbirlerini tutmuyordu.

Ortaçağ Avrupası'nda din adamları olan "Papaz"lar, Allah'ın yeryüzündeki temsilcileri olup Allah adına konuşuyor ve sözleri de Allah'ın sözleri sayılıyordu. Papazlar, istediğini dine kabul ediyor, istediğini de dinden kovuyordu ve parası ile "Endüljans" adında cennetin tapusunu satarak çok büyük servetler kazanıyorlardı. Böylece geniş tarım alanlarına da sahip olmuşlardı. Ortaçağ Avrupası'nda aydınlanma çalışmaları başlayıp fizik, kimya ve atmosferik buluşlar gelişmeye başlayınca kilise kadrosu elemanları olan Papazlar, bu müspet ilim sahiplerine, "siz Allah'ın işine karışıyorsunuz" diyerek onları, beş bin bilgini, Allah adına kurdukları "Engizisyon" mahkemelerinde yargılayıp "Giyotin" adındaki aletle başlarını gövdelerinden ayırdılar. Böylece din ve ilim birbirleri ile çatışır oldu; oysaki fizik, kimya ve astronomik yasalar, Allah'ın koyduğu yasalardı ve bilginler de var olanı gün yüzüne çıkarıp icatlar, keşifler yapmışlardı. Müspet ilme, bilime, teknolojiye "Allah'ın işine karışıyorsunuz" diye karşı çıkan kilise ve onun kadrolu elemanları olan papazlar, kendi uydurdukları dini savunuyorlar; ilme, bilime, tekniğe ve teknolojiye karşı çıkıyorlardı. 1789 Fransız ihtilalinde kilise yenildi ve hâkimiyeti de son buldu. İhtilali gerçekleştiren kadro elemanları, papazlara dediler ki: Siz, kiliseye kapanın, orada ayinler yapıp ilahiler söyleyin; ancak devlet işlerine karışmayın. Böylece Allah'ın dinini kiliseye hapsedtiler. "Din ayrı devlet ayrı" ilkesine de "Laiklik" denildi. Ancak ihtilali yapanların ellerinde orijinal İncil olmadığı için doğru din algısı ve uygulamasını da yapamadılar. Suçlu papazlar iken faturayı papazlara değil de Allah'ın dinine ödettiler.

Böylece Allah'ın dini kiliseye, bireylerin kalplerine gömüldü ve Allah, Firavun'un yaptığı gibi gökyüzüne gönderildi, yeryüzü de kendilerine kaldı.

Türkiye Cumhuriyeti'ni yöneten kadronun elinde Osmanlı'nın yanlış uygulamalarını test edecek, düzelterek Allah'ın dininin orijinali olan Kur'an-ı Kerim vardı. Osmanlı'nın yanlış uygulamalarını düzelterek orijinaline uygun bir uygulama yapabilirlerdi. Laiklik ilkesini benimseyen yönetim kadro elemanları, yanlış uygulama yapan Osmanlı'yı suçlamayı Allah'ın dinini suçladılar. Oysaki Osmanlı'nın uyguladığı dini uygulamalar hiç de orijinal değildi. Laiklik ilkesini benimseyen yönetim kadrosu, doğru analiz yapmadılar. Samimiyet ile Osmanlı'nın yanlışlarını dinin orijinali olan Kur'an ile düzeltmedikleri içindir ki tarihsel bir hata yaptılar, bu tarihsel hata ile sanki Allah'ın dininden ölç alıyorlardı.

Laik Türkiye Cumhuriyeti'nin Yaptığı Devrimler

Türkiye Laik Cumhuriyetini kuran siyasi kadro, Osmanlı'nın duraklayıp, gerileyip, yıkılmasının faturasını İslam dinine kesti. Bu defa da "Biz Türküz, Türkçe okuyup Türkçe yazmalıyız" diyerek faturayı harflere ödettiler. Osmanlı alfabesi, Arapçadır ve onunla okuma ve yazma çok zordur gerekçesi ile Arapça ve Osmanlıca harfleri kaldırdılar. Yüzde 84 kadar okuma yazmayı bilenler bir günde sıfırlandı. Yeniden sil baştan diyerek "Latin" harfleri ile okuma yazma okulları açtılar. Oysaki "Türk Alfabesi", "Göktürk" ve "Uygur" alfabesiydi ve hiç de onlara geçmedik. Eğer geçseydik o harflerle de okuyup yazabilirdik. Latin alfabesine geçme gerekçesini, Arapçanın öğrenilmesinin zor olduğuna, Latin harflerinin kolaylığına bağladılar. Oysaki Çince ve Japonca harflerle yeni okuma yazma daha zor olmasına karşı onlar, teknolojiye bu kadar yükseldiler. Demek oluyor ki harfler cezalandırılmaz. Her yeni zaman ve her yerde güzel olan, içimizden başka dışımızdan başka konuşmamaktır. Aldatmak, her insan toplumunda kötü görülen bir davranıştır.

"Yalancının Mumu Yatsıya Kadar Yanarmış" - Dil Devrimi ve Agop Dilaçar

Osmanlı'nın duraklayıp, gerileyip yıkılma sebebinin faturasını Allah'ın dinine kesen ve ona ödeten Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran yönetim kadrosu, bu defa da geri kalmışlığı, Osmanlı Devleti'nin konuşma diline geçen Arapça ve Farsça kelimelere yükleyip faturayı kelimelere ödettiler. Türk Dil Kurumu'nu kurarak başına da Agop Dilaçar'ı getirdiler. Agop Dilaçar, sürekli soyadı ile anıldı ve ölümü ile birlikte Agop adı da ortaya çıktı.

Agop Dilaçar ne işler yapacaktı?

Agop'un yapacağı işe gelince; konuşma dilimize Arapça ile Farsçadan girmiş kelimeleri ayıklayıp Türkçe kelimeler koyacak, böylece bizler de Türkçe konuşacaktık. Agop, ayıkladığı kelimelerin yerine ya İngilizce ya Fransızca kelimeleri aynen koydu ya da köklerinden yeni kelimeler üretti veya kendi uydurduğu şekilde; lö pantolon, lö atlet, lö kilot, lö kıyavat, lö şapka, lö pardesü gibi kelimelerin ön eki olan "Lö"yü kaldırıp aynen kullandı; atlet, kilot, pantolon, şapka ve kıyavat şeklinde Türkçe kelimeler olarak... Aslında kelimeler bir kap gibidir. Kapın içine neler koyarsan onun adını alır. Süt konan kaba süt kabı, bal konan tabağa bal tabağı, yoğurt konulan tase da yoğurt tase denir. Ama hepsi de kaptır. Yine kelime ve sözcükler, "kutsal" da değildir. Demem o dur ki kelimeler ne iyi ve ne de kötüdür. Onları, biz insanlar kullanır, onlarla varlıklara isimler koyarız. Gerçek olan ise kelimelere ceza verilmez, düşmanlık da yapılmaz.

Kılık Kıyafet Devrimi

"Eşeğe altın semer koysan eşek yine eşektir." "Aslan derisi giyen insan da aslan olmaz." "Profesör elbisesi giyen profesör olmaz."

Yukarıda isimleri sayılan ve bunun gibi giysileri giyen kişiler, ne profesör ne de aslan olurlar. Şalvar giyen eğitimsiz insan, pantolon giymekle eğitilmiş biri olamaz. Beyaz önlük giyen ve doktor kulaklığı takan birisi de doktor ola-

maz. Sayılanlar, arabaların kaportaları gibidir. Sarık saran bir insan, başına kasket giymekle aydın biri olamaz. Şalvar giyen ve başına sarık saran bir insan da aydın bir insan olabilir. Osmanlı'nın da duraklaması, gerileyip yıkılmasını da şalvar, fes ve sarığa yükleyip onlara ceza verilmesi akli bir gerekçe olamaz. İki veya üç saatte bir şalvar sökülüp aynı kumaştan bir pantolon haline getirilebilir. Demek oluyor ki üç saatte, "gerici" bir insan çağdaş ve "ilerici" birileri olabiliyor. Bu tür bir algı, akılla izah edilemez. Olsa olsa zorba bir uygulama olur.

İnekler ve Sinekler Hikâyesi

Misaller ve hikâyelerle anlatılmak istenen bir maksat kolayca anlaşılacağı için ben de bu yazı çalışmamdaki maksadım kolay anlaşılсын diye onu bir hikâyeye ile anlatmak istedim.

Hikâye şöyle: Bir ülkenin batı tarafından bir bataklık ve orada çoğalıp orada yaşayan sivrisinekler var. Doğu tarafında ise geniş yaylalar, otlaklar, temiz hava ve pınarlar ve orada yaşayan inekler var. Batıdaki bataklıkta yaşayan sivrisinekler, ineklerin taze kanlarını çok seviyorlar ama ineklerin kuyrukları onlar için büyük bir tehdit oluşturuyor. Bir kuyruk sallaması ile inekler yüzlerce sineği öldürüyorlar. Batıdaki bataklıkta yaşayan sivrisinekler, ineklerin kuyruk tehdidinden kurtulmak ve ineklerin kanlarını kolayca emmek için bir toplantı düzenliyorlar ve toplantıya basını da almıyor, aldıkları karardan kimseyi haberdar etmiyorlar. Alınan kararı uygulamak üzere bir grup sivrisineği ineklerin bulunduğu doğudaki yaylalara gönderiyorlar. Yapılan proje gereğince doğuya varan sineklerin her biri ayrı ayrı ineklerin üzerlerine konuyorlar; inekler üzerine konan sinekler çok hafif

Aslında kelimeler bir kap gibidir. Kabın içine neler koyarsan onun adını alır. Süt konan kaba süt kabı, bal konan tabağa bal tabağı, yoğurt konulan tase da yoğurt tası denir. Ama hepsi de kaptr. Yine kelime ve sözcükler, "kutsal" da değildir. Demem o dur ki kelimeler ne iyi ve ne de kötüdür. Onları, biz insanlar kullanır, onlarla varlıklara isimler koyarız. Gerçek olan ise kelimelere ceza verilmez, düşmanlık da yapılmaz.

olduğu için onların farkına bile varamıyorlar.

Bir bekleme süresinden sonra her bir sinek konduğu ineğin kulağına girerek "İnsan misafirine bir hoş geldin demez mi?" diye sesleniyorlar. İnekler ise "Senin varlığın ne, kilon ne, gramın ne, seni neden adam yerine koyacakmışım, hoş geldin diyecekmişim?" diye cevap verince, sinekler "Bizi hor hakir görme, bizim de kendi gücümüzce yapabileceğimiz bir işimiz ve yardımımız olabilir sizlere" demişler. Böylece sineklerin dikkatini kendi üzerlerine toplamışlar.

İneklerden her biri "Bize nasıl yardımın olur?" deyince, sinekler ayrı ayrı ineklere şöyle cevap vermişler: "Sarı ineğe konan, "Demin buraya gelirken bir olay gördüm, olayın korkunçluğundan gözlerimden yaşlar döküldü, içim parçalandı" deyince sarı ineğin merakı daha da artar ve devam eder, "Senin buzağını şu kara inek süzerek ona öyle tos vurdu ki karnı ve bağırsakları etrafa saçıldı" dedi. Bu sözü duyan sarı inek, haberin doğru olup olmadığını araştırmadan kara ineğe saldırdı. Diğer sivrisinekler de diğer ineklere aynı yalanı söylediler ve böylece o güzelim otlaklarda inekler arası bir dövüş, bir kavga başladı ve bir gün boyu sürdü.

Günün sonunda ineklerin kiminin boynuzu kırıldı, kiminin derisi yüzüldü, kiminin tırnakları düştü, kiminin de dişleri kırıldı ve yara bere içinde yorgun düşüp dinlenmeye başladılar. Sivrisinekler ise yüksekçe bir yerden inekleri izliyor ve "Birbirlerinizi yiyecek ahmaklar" diyorlardı. Projenin birinci ayağını başarı ile uygulayan sivrisinekler, projenin kalan kısmını uygulamak için bataklığa geri döndüler. Yine sivrisinekler bataklıkta bir toplantı düzenleyip karara vardılar ve hem de toplantıya basını almayı kararı

da kimseye duyurmadılar. Projenin ikinci ayağını uygulamak için seçilen grup doğuya ineklerin bulunduğu yaylalara uçtular ve yüksekçe bir yerden onlara bu defa alaylı alaylı gülererek "Görüyoruz ki haliniz perişan, hepiniz yara bere içerisinde, üstelik de otlaklarınız harap olmuş, yakında bir kıtlıkta çekebilirsiniz" deyince inekler "ne yapalım, kaderimiz böyleymiş" diye cevap vermişler. Sinekler "Ancak biz, size yardım etmek istiyoruz. Biz biliyoruz ki şu tepenin arkasında güzelim pınarlar ve geniş otlaklar var, isterseniz sizleri oraya götürüelim" derler.

İnekler, çaresizlik ve muhtaçlıkla "Neden olmasın, oraya gidelim" derler. Sivrisinekler bu defa "Sizin bu yokuşu tırmanıp, geniş otlaklara ve pınarlara ulaşmanıza kuyruklarınız engeldir. Eğer ki kuyruklarınızı kestirirseniz, o pınarlara ve otlaklara ulaşabilirsiniz" cevabını verirler. Bu cevap karşısında şaşkınlığa uğrayan inekler, şaşkınlıkları geçince iki gruba ayrılıp bir grup "Evet, kuyruklarımızı kestirelim; pınarlara ve geniş otlaklara ulaşalım" derken ikinci bir grup inekler ise "Olmaz, biz aç susuz, yara bere içinde yaşasak da bizim ayıp yerlerimizi örten kuyruklarımızı kesinlikle ve kesinlikle kestirmeyiz" derler. Bu tartışma, kavgaya dönüşür ve yine bu kavga, gün sonuna kadar devam eder. Günün sonunda kavgayı kuyruğumuzu kestirelim, pınarlara ve otlaklara ulaşalım, diyenler kazanır ve tüm ineklerin kuyruklarını keserler. Artık bütün inekler kuyruksuz dolaşmaya başlarlar ve sivrisinekler de kuyruk tehdidinden kurtulurlar. Projeyi uygulayan sivrisinekler de "Üstün başarı" ödülü ile ödüllendirirler.

İşin garip ve bir o kadar da acı tarafına gelince nesiller sonrasında; "Kuyruğumuz, aç susuz ve yara bere içinde kalsak bile onlar bizim ayıp yerlerimizi örtüyor" diyerek "kuyruklarımızı kestirmeyiz" diyenlerin torunları ile "Ayıp yer de neymiş önemli olan ekmek, yemek, çiftleşmek" diyen ineklerin torunları bir araya gelip sohbet ederlerken "kuyruğumuzu kestirmeyiz" diyenlerin torunları, "benim dedem aptalın, gericinin ve yobazın, örümcek kafalının

birisiymiş, tutturdu mu 'ille de kuyruğumuzu kestirmeyiz' diye, oysaki önemli olan yemek, içmek ve çiftleşmektir" der olmuşlar.

İneklerin Kuyruklarını İnekler Kesmeli

Bir dizi yalan yanlış haberlerden sonra haberin doğruluğunu ve yanlışlığını araştırmadan yanlış haberlere aldanarak "ne yapalım, bu bizim kaderimizmiş" diyerek suçu üstlenmeyin. Kaderi yazan Allah'a işin faturasını kesip ödeten, kavga eden inekler, kendi elleriyle kendi kuyruklarını kesmeye sineklerin güçleri yetseydi zaten kendileri keserlerdi. Sineklerin hepsi güç birliği yapsalar dahi onların bu işe güçleri yetmezdi. İnekler arasında öngörüsü kıt, olayların arkasından neler neler olabilir diye bilgisi olmayan ineklere ve onları elemanlar olarak kullanan sinekler, kendi yapmaları gereken işleri ahmak ve aldatılabilen ineklere yaptırdılar. İneklerin kuyruklarını tetikçi eleman olarak kesen ineklere hangi ödülleri verdiler dersiniz; ben, bu sorunun cevabını siz okurlarıma bırakıyorum.

Bu hikâyeden sonra asıl maksadıma, Büyük İskender ve Kemalist ideolojiye dönmek istiyorum. Aristo, felsefi ve fikri görüş sahibi birisidir. Aynı zamanda Büyük İskender'in de hocasıdır. Hoca talebe ilişkisi içerisinde Büyük İskender, hocası Aristo'ya şöyle bir soru yöneltir: "Ben, fethettiğim ülkelerde nasıl uzun süre kalabilirim?" Aristo: "Kendi görüş ve fikrinde insan yetiştirecek okullar aç, halkı gruplara ayır, onların aralarına köstebekler sok ve sürekli birbirleriyle çatıştır, uzlaşıp anlaşma yollarının hepsini kapat ve sen de onların arasında arabulucu rolünü oyna. Böylece sen, hem onlara şirin gözükür hem de onlar birbirlerini yiyip bitirdikleri içindir ki seninle uğraşmaya vakitleri kalmaz" şeklinde öğütte bulunur.

Osmanlı'nın küllerinden dirilen Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran yönetim kadrosu, ilk iş olarak okullar açtılar. Bu okullarda görev alan öğretmenleri köy enstitüsü adındaki okullarda yetiştirdiler. Bu okullarda laiklik ilkesini benim-

seyen öğretmenler, laik öğrenciler yetiştirdi. Bu laiklik ilkesini benimseyen öğrenciler de "10 yılda 15 milyon genç yarattık her yaşta" diyerek birbirlerini alkışlayarak başarıyı kutladılar.

Bilindiği gibi toplumların iyiye ve kötüye olan değişimleri birkaç neslin geçmesinden sonra oluştu. "Şeriatın kestiği parmak acımaz" diyenlerin torunları ve onların da torunları, açılan okullarda verilen eğitimle şeriat hukukunu kaldırıp laiklik ilkesini savunan askerler oldular. Bu, bir zorlama veya eğitimle gerçekleşti. Böylece atalarını; ahmak, gerici, yobaz, çağdışı, örümcek kafalı diyerek alaya aldılar ve atalarını da reddederek sıfırdan bir Türk, jön Türk oldular.

Türkler, "jön Türk" olur da Araplar bundan geri kalırlar mı? Araplar, "Baas" ile yeniden "laik Arap" oldular ve onlar da kuyruksuz gezmeye, dolaşmaya başladılar. Araplar, Arap sosyalizmi ile Müslüman atalarına, onlar da gerici, yobaz, çağdışı, örümcek kafalı diyerek onlarla alay ettiler, geri kalmışlığı dine bağladılar ve onun da faturasını dine kesip ödettiler.

Hem Türkler hem Araplar jön olurlar da Kürtler bundan geri kalırlar mı? Onlar da kuyruklu atalarını reddedip, yok sayıp kuyruksuz olmalıydı. PKK Marksist örgütlenmesi, kuyruksuz bir Kürt, jön Kürt ideolojisiyle laik bir Kürt olma yolunda canla başla çalışmaktalar. Bu konuda bir hayli yol aldılar. Kürtlerin de Marksist ideoloji ile yetişen gençliği kendi atalarına gerici, yobaz, çağdışı, örümcek kafalı diyerek onlarla alay etmeye başladılar ve onlar da kuyruksuz gezmeye başlayıp buna, çağdaşlık dediler. Kürtler de geri kalmışlığı dinin üstüne atıp faturayı, dine kesip ödettiler, onu yargılayıp çöpe attılar.

Jön Türk, Jön Arap, Jön Kürt

Jönlerden maksadımız, hikâyedeki kuyruklarını kestiren ineklerdir. Kuyruktan maksadımız da Allah'ın dini, tesettür ve şeriat hukuk sistemidir. Kabul etmediğimiz ise gerileme ve yıkılmaya sebep olarak Allah'ın dininin gösterilmesidir. Oysaki Allah'ın dininin uygulayıcısı in-

sandır. İster dinler ve isterse ideolojilerin uygulayıcıları olsun insan olmaları nedeniyle onların eksikleri, yanlışları, noksan uygulamaları olur ve olmuştur da. "Allah'ın dini geri kalmışlığın sebebidir" demek, Allah'ı ve onun dinini suçlamak olur ki bu da Allah'a hakarettir.

Kur'an-ı Kerim'in bir adı da Furkan'dır. Furkan; doğru ve eğriyi, yalanla yalan olmayanı, gerçekte gerçek olmayanı, iyi ile kötüyü, haramla helal olanı, sevilecek ve sevilmeyecek olanı, itaat edilecek ve edilmeyeceği ayıran bir ayraç, test eden bir kitap, elekten geçiren, ilkeleri içinde bulunduran bir kitaptır. Öyleyse Türk'ü ile, Arabı ile, ve Kürdü ile hep beraber Çeçeniyle, Acemi ile Azerisiyle; önce birey olarak kendimizi, sonra Osmanlı'yı, Furkan'la, Kur'an'la bir testten geçirelim. Suçlu olan Allah'ın dini mi yoksa onu uygulayan insanlar mı? Öyleyse "yanlışları düzeltme zamanı" diyerek Furkan'la düzeltelim. Birilerini şeytanlaştırmadan adamca yapalım bu işi. Herkes; önce kendini ve ailesini düzeltsin; sonra da toplumumuzu düzeltelim. İnekler olalım (!) etrafta kuyruksuz dolaşmayalım. Birilerinin tetikçi elemanları olmayalım. Olsak bile aşağıdaki ayetlerin sözünü bir dinleyelim. (*Maide Suresi 51-56, 65-66*)

Kuyruksuz Türkler, kuyruksuz Araplar, kuyruksuz Kürtler şunu iyi anlamalıdır ki; bizleri tetikçi olarak kullananlar, asla bize güvenip dost olmayacaklar. Sizin mayanızda İslam var. Bir gün gelir yine kuyruklu hale gelirsiniz, derler.

Sözlerimi sonlandırırken diyorum ki; çalışmamdaki bütün yanlışlıklar, noksanlıklar ve hatalar bana aittir. Siz, onları çöpe atınız. Elbette bir yazı çalışması baştan sona yanlış olmaz, içinde doğrular da olabilir, vardır da. Ben kendimce bir analiz yaptım. Maksadım, Allah'ın dinini ve O'nun kitabını konuşmak, korumaktır. Yine maksadım, bizleri ve azmettirip kendimize kendi kuyruklarımızı kestirenleri deşifre etmektir. Yine maksadım, tekrardan kuyruğumuza sahip olma noktasında farkındalık oluşturmaktır.

Selam ve dua ile...

Ümmetin Yeniden İhyası

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Bilindiği gibi kâinatı yaratan, düzenleyen, şekillendiren; gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri yaratan (Kaf, 5/38; Hicr, 15/85; Ahkaf, 46/3), onları rızıklandıran, onlar için ölümlü ve hayatı var eden (Mülk, 67/2) yegâne güç Allah'ü Teâlâ'dır. Allah'ü Teâlâ; tek ilahdır, O'ndan başka ilah da yoktur (Bakara, 2/255, Al-i İmran, 3/18). O, ezeldir ve ebeddir. Başlangıcı ve sonu yoktur. Çünkü "Göklerde ilah olan ve yerde ilah olan O'dur" (Zuhruf, 43/84) "Eğer yerde ve gökte birden fazla ilah olsaydı yer ve gök fesada uğrardı." (Enbiya, 21/22) O halde kâinatta ilah tektir, o da Allah'ü Teâlâ'dır.

İnsanlık tarihi de önce kendisi, sonra da kendisinden eşi yaratılan (Nisa, 4/1) bir tek nefisle başlamıştır. Yani bütün insanlık, bir tek nefisten türemiştir. Nisa suresindeki; "Ey in-

Allah'ü Teâlâ nezdinde razı olunan ümmet tektir, o da İslam ümmetidir. Kur'an-ı Kerim, aynı akideyi paylaşan Müslümanların bir tek ümmet olduğundan bahsetmektedir. Nitekim bir ayette, "İşte sizin ümmetiniz bir tek olan ümmettir ve ben de sizin Rabbinizim; öyleyse benden korkup, sakının" (Mü'minun, 23/52) denilmektedir.

sanlar, sizi bir tek nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve her ikisinden birçok erkek ve kadın türetip-yayan Rabbinizden korkup sakının" (Nisa, 4/1) ayeti de bunu teyid etmektedir. Bu tek nefis de Hz. Âdem'dir (as); dolayısıyla O, ilk insan ve ilk Peygamber'dir. Çamur ve balçıktan yaratılmıştır! (Al-i İmran, 3/59, Hicr, 15/26, Kehf, 18/37, Saffat, 37/11)

Allah (cc) nezdinde Hak din tektir, o da İslam'dır. Nitekim Al-i İmran suresinde "Allah (cc) indinde din İslam'dır" (Al-i İmran,

3/19); "Kim İslam'dan başka din ararsa o din ondan asla kabul edilmez" (3/85) denilirken, bir başka ayette de "Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı seçip beğendim" (Maide, 5/3) buyrulmaktadır. Bu ayetlerden anlaşılın, Hz. Âdem'den (as) itibaren son pey-

gamber Hz. Muhammed'e (as) kadar gelen bütün peygamberlerin tebliğ ettikleri dinin ortak adı İslam'dır ve her peygamberin ümmeti Müslüman'dır. Nitekim "İbrahim ne Yahudi ve ne de Hıristiyan'dı: ancak o, hanif (muvahhid) bir Müslüman'dı..." (Al-i İmran, 3/67); aynı şekilde Hz. Nuh (as) ile ilgili Yunus suresinde (Yunus, 10/72), Hz. Yusuf (as) ile ilgili Yusuf suresinde (Yusuf, 12/101), Hz. Süleyman (as) ile ilgili Neml suresinde (Neml, 27/44), Hz. İsa (as) ile ilgili Maide suresinde (Maide, 5/111) ve benzeri diğer ayetlerde de diğer peygamberlerin Müslüman oldukları açıkça belirtilmiştir.

Allah'ü Teâlâ nezdinde razı olunan ümmet tektir, o da İslam ümmetidir. Kur'an-ı Kerim, aynı akideyi paylaşan Müslümanların bir tek ümmet olduğundan bahsetmektedir. Nitekim bir ayette, "İşte sizin ümmetiniz bir tek olan ümmettir ve ben de sizin Rabbinizim; öyleyse benden korkup, sakının" (Mü'minun, 23/52) denilmektedir.

Bir başka ayette ise: "Gerçek şu ki, sizin bu ümmetiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim, öyleyse bana ibadet ediniz" (Enbiya, 21/92) buyurulmaktadır. Bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere, mensubu olduğumuz ümmet, tek ümmettir. Bunun tersi de yani Müslümanların dışında kalanlar, Müslüman olmayanlar da ayrı, farklı bir ümmettirler.

Nitekim bir Hadis-i Şerif'te Peygamber Efendimiz (as), "Bu ümmet (İslâm ümmeti), diğer ümmetlere karşı üstün kılındı" (Ahmed b. Hanbel, V, 383) buyurmak suretiyle İslam ümmetinin dışındakilerinin farklı ümmetler olduğunu bize bildirmiştir. Zaten ümmetin ıstılahı tanımından da bu anlaşılmaktadır. Âlimlerin çoğu ümmet kelimesini, aynı dine tabii olanlar kullanmışlardır. Dolayısıyla Allah'ı tek ilah olarak kabul eden, Peygamberi O'nun resulü ve elçisi olarak tanıyıp ona itaat eden, sünnetine tabii olanlar Müslüman'dır, kardeştir ve aynı ümmete mensupturlar. Irkı, konuştuğu dili, rengi, yaşadığı topraklar farklı da olsa, aynı akideyi

paylaşan insanlar mü'mindirler, kardeşirler ve İslam ümmetinin bir ferdidirler.

Ümmet olmak, ihtiyari ya da isteğe bağlı; olsa da olur, olmasa da olur tarzı bir şey değildir. Ümmet olmak, mü'min olmanın zorunlu bir sonucudur. "Ben Müslüman'ım" diyen ve gereğini, Kur'an ve Sünnet doğrultusunda yerine getiren herkes, İslam ümmetinin bir parçasıdır. Ümmet, asıl bedendir, ana gövdedir; topluluklar, cemaatler, fırkalar ve Müslümanlar ise bu asıl bedeninin bir uzvudur, bir parçasıdır.

Dolayısıyla "Ümmet"; Rabbi bir, Peygamberi bir, Kitabı bir, kiblesi bir, gaye ve ideali bir, sevinç ve üzüntüleri bir olan şuurlu mü'minlerin meydana getirdiği iman/mü'min topluluğudur.

Çünkü ümmet; yapıcı, birleştirici, kaynaştırıcı ve kucaklayıcı toplumdur. Dil, ırk, renk, bölge, kabile, ülke ve millet ayrımı gözetilmeksizin fertleri arasında iman, sevgi, barış, kardeşlik ve hoşgörüyü tesis eden bilinçli toplumdur.

Ümmetler içerisinde en hayırlı, en mübarek ve en değerli ümmet, Muhammed Mustafa (sav) ümmetidir. Bu ümmet, "Ümmet-i merhûme"dir. Bu ümmet; rahmet ümmetidir, ilâhî rahmete talip ümmettir, rahmete nail olan ümmettir. Kitabımız, bu gerçeği şöyle ifade etmektedir: "Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz" (Al-i İmran, 3/110).

Nitekim bir başka ayette de bu ümmet, "vasat", "dengeli", "mutedil" bir ümmet olarak tanımlanmaktadır (Bakara, 2/143).

Bu mutedil, şahit, tebliğci Ümmet, her türlü yalanlamaya, her türlü baskıya, her türlü iftira, karalama ve alaya karşı görevlerini her şart ve ortamda ifa etmeye çalışır. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyenlerden, nemelâzımcılardan değildir. Bukalemun gibi her renege girmez. Kendisine zulmedenler de dâhil olmak üzere, tüm insanlığın kurtuluşunu, kendi kurtuluşu olarak görür.

Hadis-i Şeriflerde de Ümmet kavramı bu şekilde sıkça geçmektedir:

"Bu ümmet (Muhammed ümmeti), diğer ümmetlere karşı üstün kılındı."

"... Siz sonuncu ümmetsiniz. Siz ümmetlerin en hayırlısı ve Allah yanında en değerli olanı-sınız."

"Ümmetimden bir grup, hak için muzaffer şekilde mücadeleye kıyamet gününe kadar devam edecektir."

"Ancak mü'minler kardeşirler. O hâlde ihtilaf eden kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah'a karşı gelmekten sakının ki O'nun merhametine nail olasınız." (Hucurat, 49/10) ayetiyle bütün Müslümanların kardeş olduğunu;

"Topluca Allah'ın ipine sınımsız sarılın ve parçalanmayın! Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz düşman idiniz de O, kalplerinizi birleştirdi. O'nun bu nimeti ile kardeşler oldunuz" (Al-i İmran, 3/103), "Müminlerin kalplerini birbirine ısındırıp bir araya getirdi. Şayet sen dünyada bulunan her şeyi sarf etseydin bile yine de onların kalplerini birleştiremezdin, fakat Allah onları birleştirdi" (Enfal, 8/63) ayetleriyle, aralarında gönül birlikteliği olduğunu;

"Allah, taşları birbirine kenetlenmiş bir bina gibi saflar hâlinde, kendi yolunda savaşanları sever" (Saf, 61/4) ayetiyle, sarsılmaz bir yapı gibi kenetlendiklerini;

"Kendilerinin ihtiyaçları olsa dahi onları kendilerine tercih ederler" (Haşr, 59/9) ayetiyle, kardeşliğin en ileri derecesine sahip olduklarını ifade etmektedir.

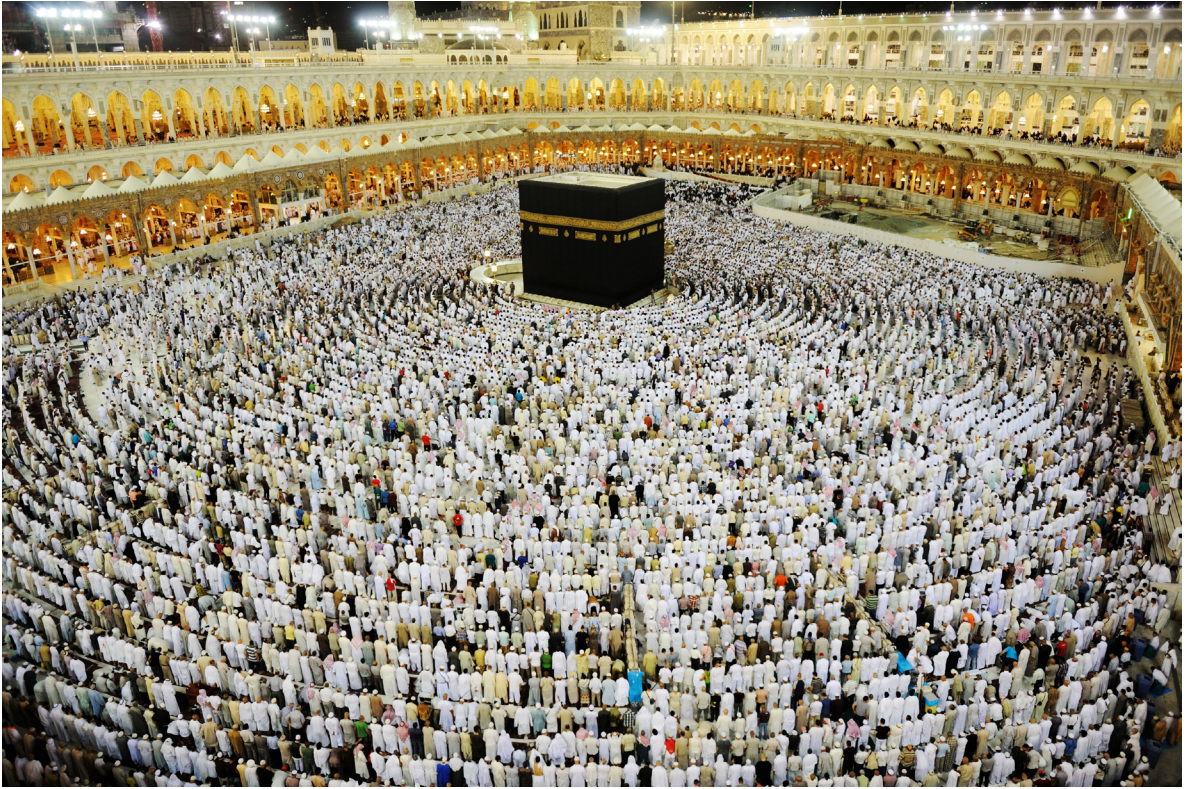
Ayetler, aynı anadan ve babadan doğanlar; aynı ırktan, aynı topraktan, aynı coğrafyadan, aynı aşiretten, aynı kabileden olanları demiyor; ancak iman edenler kardeşir diyor (Hucurat, 49/10). O halde Allah'ı tek ilah, peygamberi O'nun resulü kabul eden ve bu kabulün gereği olarak da hayatını Müslümanlaştıran herkes; siyah derili, beyaz derili, kızıl derili, Yunan, Ermeni, Zenci ve dünyanın en ücra köşesinde yaşıyor olsalar bile "Müslümanım" diyen herkes kardeşir. Beyazlar ile siyahlar, zenginler

ile fakirler ya da kadınlar ile erkekler arasında, kardeş olma bakımından bir fark bulunmamaktadır. Hangi şekil, suret ya da konumda olursa olsun, herkes Allah'ın kuludur ve ümmetin bir ferdidir. Üstünlüğün ölçüsü, sadece ve sadece takvadır. (Hucurat, 49/13)

Hz. Peygamber (as), "İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de (gerçek) iman etmiş olmazsınız" (Müslim, "İman", 93; Ebû Dâvûd, "Edeb"142; Tirmizî, "İsti'zân"1; İbn Mâce, "İman" 9.) buyurarak, Müslümanların -rengi, dili, ırkı ve memleketi ne olursa olsun- birbirlerini sevmelerinin imanın gereği olduğunu ifade etmiştir. Dolayısıyla İslâm ümmetinin birbirine haset edemeyeceğini, buğzedemeyeceğini, sırt çeviremeyeceğini, satışını bozamayacağını, zulmedemeyeceğini, ihanet edemeyeceğini, aldatamayacağını, yardım isteğini cevapsız bırakamayacağını, tahkir edemeyeceğini; Müslümanların kardeş olduklarını, kişinin kötü sayılması için kardeşini tahkir edip horlamasının yeterli olduğunu vurgulamıştır (Müslim, "Birr", 32-34; Tirmizî, "Birr", 18). Hadiste belirtilenler, bir temenni değil, bir emirdir. Her Müslüman'ın uyması ve gereğini mutlaka yerine getirmesi gereken bir emirdir.

Bizler, Kur'an ve Sünnet'te belirtilen bu emirlere, bu ahlaki değerlere ne kadar uyabiliyor ve ne kadarını pratikleştirebiliyoruz? İçinde yaşadığımız ülke de dâhil çevremizde, komşu ülkeler başta olmak üzere bütünüyle İslam dünyası işgal, istila, katliam ve tecavüzler neticesinde kan ağlıyor! Afganistan'da, Yemen'de, Suriye'de, Irak'ta, Filistin'de ve İslam coğrafyasının diğer bölgelerinde fiili işgaller neticesinde Müslüman kadınların namusları kirletiliyor, Müslümanların onuru, şerefi, haysiyeti ayaklar altında çiğneniyor! Başta küresel işgalci ABD ve ırkçı Siyonist İsrail olmak üzere, Batılı ve Doğulu emperyal ve Siyonist güçler, İslam'a ve Müslümanlara ve İslami değerlere açıkça savaş ilan etmişlerdir. Bu Haçlı güruhu, İslam dünyasına sadece savaş ilan etmemiş, aynı zamanda oynadıkları sinsiy oyun ve kurdukları şeytani tuzaklar neticesin-

de Müslümanları da birbirlerine düşman haline getirmişlerdir. Siyonist Yahudi Kissenger, küfür güçlerine "Şimdiye kadar savaş Müslümanlarla diğerleri arasındaydı; bundan sonra ise savaş, Müslümanlarla Müslümanların savaşı olacaktır" müjdesini vermesi, ne yazık ki bu sinsiyi oyun ve şeytani tezgâhların başarıya ulaştığını göstermektedir.

Bu emperyal ve Siyonist tuzak ve oyunlar neticesinde bölük pörçük, sun'î sınırlarla birbirimizden ayrı hatta birbirimize düşmanlar haline getirilmişiz. Bunun suçunu, vebalini ve sorumluluğunu emperyal küfür güçlerinin üzerine atmak kanaatimizce bir kolaylıktır, sorumluluktan kaçmadır. Elbette Müslüman dünyasına saldıran bu Siyonist ve Haçlı güruhu suçludur, sömürgecilerdir, zalimdir; adı üzerinde küfür güçleridir. Bunlar, kendi batıl dinlerinin gereklerini, kirli ve kanlı emellerini gerçekleştirmek için, her yola başvururlar, başvurmaktadırlar da. Bunun için de çeşitli sinsiyi plan, programlar yapmaktalar ve şeytani birtakım tuzaklar kurmaktadırlar. Bu, onların görevidir. Çünkü eli kanlı bu güçler, insani ve

vicdani değerlerden yoksundurlar. Bunlar için her yol, mubahtır. Ya bizler, biz Müslümanlar, niçin bu emperyal ve Siyonist güçlerin oyunlarına geliyoruz, kendimizi ve değerlerimizi neden koruyamıyoruz? Geçmişini suçlamak, olup bitenlerin sorumluluğunu geçmişte yaşayanların üzerine atmak, bizi içinde bulunduğumuz bu zillet ortamından kurtarmamaktadır. Üstelik üzümlerle belirtelim ki aynı tezgâhlar, aynı oyunlar, bugün içinde yaşadığımız 21. asırda da biz Müslümanlar üzerinde oynanmaktadır. Bizler de bu oyunlara alet olmuyor muyuz? Bu emperyal, sinsiyi oyunlara ve şeytani tuzaklara niçin dur diyecek gücü kendimizde bulamıyoruz?

Oysa Rabbimiz, "Müslümanlar kardeşler" (Hucurat 49/10), "Kâfirleri dost edinmeyin yoksa siz de onlardan olursunuz" (Maide, 5/51) buyuruyor. "Din, yalnız Allah'ın oluncaya ve fitne yeryüzünden kalkıncaya kadar mücadele edin/mukatele edin" (Enfal, 8/39) buyuruyor. Peygamber de (as), "Mü'minlerin, birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamet etmeye ve birbirlerine acımadaki örnekleri adeta bir beden örneğidir. Onun bir organı rahatsız olduğunda

diğer organları da uykusuzluk ve ateşle ona katılır" buyuruyor.

Bir başka hadiste ise, "Sen, Müslümanları arasındaki merhamet, sevgi ve dert ortaklığı yönünden tıpkı bir vücut gibi görürsün. Nasıl ki vücudun bir azasında hissedilen acı bütün vücudu uykusuz bırakır ve ateşlenmesine sebep olursa Müslümanlar da böyledir" buyuruyor.

Gerçekten böyle miyiz? Elbette ki böyle değiliz. Çünkü İslam coğrafyasının her yerinde Müslümanlar ırki, kavmi, mezhebi, dünyevi, coğrafi nedenlerle birbiriyle çatışmakta ve birbirini öldürmektedir.

Filistinli küçük kızın olanca çığlığıyla, "Arun Aleyküm (Allah'tan korkun/utanın)" diye haykırışı, Irak'taki Nur Bacı'nın canhıraş çığlıkları ve Şeyh Ahmed Yasin'in şikâyetini unutmuş değiliz. Bu çığlıklar, bu şikâyetler, bizden ötelere, başkalarına yapılmış değil; bizlere yapılmıştır. Bu çığlıkları Gazze'de, Irak'ta, Suriye'de, Doğu Guta'da, Arakan'da, Halepçe'de, Yemen'de, Çeçenya'da, Doğu Türkistan'da ve diğer yerlerde her gün duymaya başladık. Ama bizde ve yaşantımızda hiçbir değişiklik olmuyor. Neden? Bunu düşünmemiz gerekiyor mu?

Dünyaya hükmetme, kendilerine iktidar verildiğinde iyiliği emretme, kötülükten nehyetme görevini yerine getirmekle (Hacc, 22/41) ve "hakka rehberlik etme ve adaleti icra etmekle" (A'raf, 7/181) görevli olan bizler, neden bilumum tağuti ve küfür güçlerin hegemonyası altında zelim bir şekilde yaşamak durumunda bırakıldık? Buna nasıl razı olduk, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya nasıl devam ediyoruz?

Bunun nedenlerini, her birimiz, birbirine çok yakın maddeler halinde sıralayabiliriz. Ben de birkaçını sıralayayım;

1. Kur'an'dan ve onu yaşamaktan çok uzaklaştık. Kur'an'ı, yasak savar tarzında okuyor ama hayatımıza yansıtıyoruz. Hz. Peygamber, "onlar Kur'an okurlar, ama boğazlarından aşağı inmez" buyuruyor.

O halde Kur'an'ı anlamak ve hayatımıza uygulayacak tarzda okumalıyız.

2. Peygamberi de sadece gözyaşı ile dinleriz ama dedikleri, yaptıkları sanki sadece yaşadığı dönemde geçerli imiş gibi anlıyoruz. Bütün sıkıntılara, işkencelere, arkadaşları işkenceden öldürülmelerine rağmen değiştirmedigi, gevşetmediği ve uzlaşmaya asla yanaşmadığı metodunu öğrenme ve uygulamaya hiç yanaşmıyoruz.

'O'nun hayatında sizler için güzel bir örneklik vardır' (Ahzab, 33/21) ayetinin gereğini ve dolayısıyla O'nun devlet olma mücadelesinde uyguladığı ve izlediği kural ve yöntemi tekrar yeniden gözden geçirerek uygulamalıyız.

3. İrkimizi, mezhebimizi, grubumuzu, cemaatimizi, içinde yaşadığımız ülkeyi merkeze koyarak öne çıkarttık, dışımızda kalanları batıl gördük, ötekileştirdik, dışladık. Hatta emperyal ve Siyonist güçlerin teşviki ve yardımıyla düşman gördük, onları yok etmek için her türlü imkânımızı ve enerjimizi kullandık.

Durumun böyle olması bir felaket mi? Hayır, felaket değil. Belki tabii bir şey. Farklı düşünce, kanaat, anlayış, tercih olması ne kadar doğal ise, bu görüşlerin bir araya gelip cemaat, mezhep, grup (hizip) olmaları da o kadar doğaldır.

Felaket olan bir cemaate, bir mezhebe, bir gruba mensup olmak değil, mezhepçi, grupçu, cemaatçi olmak; kendi takımını merkeze almaktır. Kendi görüşünü hak diğerlerini batıl saymaktır. Kendi cemaatinin görüşlerini mutlaklaştırıp, Kur'an'ın ne dediğine kulak asmamaktır. Kendi cemaatini, meşrebini, mezhebini, tarikatını Nuh'un gemisi zannedip diğerlerini Nuh'un oğlu zannettir.

Felaket ve tehlike cemaatinin, grubunun, mezhebinin görüşlerini din haline getirip, başkalarını sapıklıkla suçlamaktır.

4. Ayet ve hadislerde belirtildiği üzere 'kardeş' olacağız. Birbirimizi sevmek zorunda olduğumuzu ve bunun da imanımızın bir gereği ol-

duğunu bileceğiz. Aksi halde yani Müslüman'ı kardeş bilmemek ve sevmemek imani zaafiyeti göstermektedir. Ama ne yazık ki birbirimizi sevmiyoruz. Bir Müslüman Kürt, bir Müslüman Türk'ü, bir Müslüman Türk de, bir Müslüman Kürt'ü sevmiyor. "İman etmedikçe cennete gidemezsiniz birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız" hadisi, nasıl davranmamız gerektiğini bize çok açık bir şekilde belirtmektedir.

5. Ve yeniden ümmet olmalıyız; Kürdüyle, Türküyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Arabıyla kısacası "ben Müslümanım" diyen herkes ile yeniden ümmet olmalıyız. Bir Vücutun organları gibi! Grubumuz, cemaatimiz, mezhebimiz, kavmimiz olsun ama bunlar birer ayrılık nedeni olmayacak şekilde! Veda Hutbesinde "Acem'in Araba, Arab'ın aceme üstünlüğü yoktur. Üstünlük takvadadır" buyuruyor Resulullah (as).

Bu bilinç oluşmadan, bizler bu zilletten asla kurtulamayız. O halde yeniden ümmet bilincini kazanmalıyız. Bu şuurla, kendi irademiz dışında çizilen bu sun'î sınırları aşabilmeli ve bütün Müslümanları kapsayacak bir duyarlılığı egemen kılmanın yollarını bulmalıyız.

Bunun için bu ümmetin tekrar ayağa kalkması gerekiyor. Sadece Müslümanlar için değil, ezilen, hor görülen, itilen, kakılan, tecavüze uğrayan, işgal ve istila altında yaşayan bütün insanlık için, bu bir zorunluluktur. Çünkü bunlara çözüm, sadece İslam'da vardır.

İslam ümmeti ayağa kalkmadıkça, bizlerde ümmet bilinci gelişmedikçe ne içimizdeki işbirlikçi egemen güç odaklarıyla ne de emperyal ve Siyonist güç odaklarıyla baş edebiliriz. Her Müslüman, mutlaka bir gün ABD emperyalizmi ve Siyonist işgalci güçler başta olmak üzere, bütün küfür ve müşrik güçlerle hesap-

Bizler, bir imtihan dünyasında yaşıyoruz; açlıkla, yoklukla/yoksullukla, mal ve canla ve çeşitli şekillerde imtihan edilmekteyiz. Aslolan bu imtihanı Allah'ın rızasına uygun olarak kazanabilmenin gayret ve çabası içerisinde olmaktır.

laşacağını düşünmeli ve bunun için de mutlaka hazırlık yapmalıdır. Çünkü bizim ve Allah'ın mülkü olan şu yer-yüzünün fitneden, fesaddan, sinsi ve şeytani tuzaklardan kurtulması, ancak bu tağuti şer güçleri, İslam'a ve Müslümanlara boyun eğdirmekle mümkün olur. Aksi halde fitne ve fesadın, etkisini göstermeyeceği hiçbir kara parçası kalmayacaktır.

Bizler, bir imtihan dünyasında yaşıyoruz; açlıkla, yoklukla/yoksullukla, mal ve canla ve çeşitli şekillerde imtihan edilmekteyiz. Aslolan bu imtihanı Allah'ın rızasına uygun olarak kazanabilmenin gayret ve çabası içerisinde olmaktır. Bugün İslam dünyasında, işbirlikçi ve emperyal devletler tarafından her Müslüman'ı -hatta hanelen az da olsa vicdan sahibi olan her insanı- üzen katliamlar gerçekleştirilmektedir. Bu insanlık dışı olaylar karşısında ancak Peygamberlerin verdiği tevhidi mücadele yöntemini esas alarak ayakta durabiliriz. Müşriklere dayanarak, onların yol ve yöntemlerini izleyerek Müslümanca bir mücadele vermemiz mümkün olmadığı gibi ayakta kalmamız da mümkün değildir. Bu süreçte her Müslüman üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekle mükelleftir. Sonucu meydana getirecek, ancak ve ancak Allah'tır.

Konuyu bir ayetle nihayete erdirmek istiyorum: "Rabbimiz, bizi ve iman ile daha önce bizi geçmiş olan kardeşlerimizi başıyla ve kalplerimizde iman etmiş olanlara karşı bir kin bırakma. Rabbimiz, gerçekten sen, çok şefkatlisin, çok esirgeyicisin" (Haşr, 59/10).

Neleri İsrâf Etmiyoruz Ki?

Harun AKÇA

İsrâf, herhangi bir işte normal olan sınırı aşmak ve aşırı olmak demektir. Ayrıca ihtiyaçtan fazla tüketmek, gereksiz yere harcama yapmak, savurganlık yapmak gibi anlamlara da gelir.

Her türlü sınırı aşmak, insanın ve onun içinde yaşadığı toplumun dengesini bozar, fesat çıkarır, onları huzursuzluğa götürür. Bu, ister harcamalarda aşırılık olsun, ister davranışlarda aşırılık olsun sonuç aynıdır.

Günlük yaşantıda ellerindeki malı, serveti, imkânları veya parayı gereksiz yere harcayanlar da bir çeşit sınırı aşanlar, aşırı gidip dengeyi bozanlardır. Rabbimiz, ayetlerinde şöyle buyuyor:

"... Yiyiniz, içiniz, fakat israf etmeyiniz.

Günümüzde israf, yemeden içmeye, sözden davranışa, sağlıktan zamana kadar pek çok alana yayılmıştır. En yaygın israf çeşitlerinden birisi de sağlık ve zaman israfıdır. Ellerimizden düşmeyen telefonlarımız, ekran başında boşa geçen zamanımız israf değil de nedir acaba? Ömür sermayemizi Rabbimizin razı olmadığı söz ve davranışlarla heba etmemiz, vaktin israfıdır unutmayalım.

Çünkü Allah israf edenleri sevmez." (Araf/31).

"Muhakkak ki Allah, israf eden ve çokça yapılan söyleyen kimsele-ri hidayete erdirmez" (Mü'min/28).

Konumuzla alakalı birkaç hadisimiz de şöyle:

Bir gün Sad b. Ebu Vakkas (r.a.) abdest alırken Rasulullah (s.a.v) onun yanına uğramıştı:

"Bu ne israf," buyurdu.

Sad (r.a.) "Abdestte de mi israf olur," diye sorunca Rasulullah (s.a.v.):

"Evet, akan bir nehirden bile abdest alıyorsan israf olur" diye cevap verdi (İbn Mace).

İşte israf anlayışındaki ölçülerimizin böyle olması lazım.

Günümüzde israf, yemeden içmeye, sözden davranışa, sağlıktan zamana kadar pek çok alana yayılmıştır. En yaygın israf çeşitlerinden birisi de sağlık ve zaman israfıdır. Ellerimizden düşmeyen telefonlarımız, ekran başında boşa geçen zamanımız israf değil de nedir acaba? Ömür sermayemizi Rabbimizin razı olmadığı söz ve davranışlarla heba etmemiz, vaktin israfıdır unutmayalım.

İsraflar bunca çoğalmışken akla şu ayet geliyor: **"Fe eyne tezhebun: Bu gidiş nereye?"** (Tekvir/26).

Rasulullah (s.a.v) şöyle buyuyor:

"İki nimet vardır ki insanların çoğu onları değerlendirme hususunda aldanmıştır. Bu iki nimet, sağlık ve boş vakittir" (Buhari).

Ecdad, ne de güzel söylemiş: "İman, ibadet, kulluk ve güzel ahlaktan yoksun yaşanan bir hayat, israf edilmiş bir hayattır."

İslam, insan hayatına her konuda bir denge getiriyor. İnançta, amellerde, ahlakta, mal kazanma ve harcamada, duygularda, nefret ve sevmeye hep orta yolu tavsiye ediyor. Ne aşırılık ne de tembellik, ne ifrat ne de tefrit... İslam ümmeti, vasat bir ümmettir. Yani orta yolu izleyen, dengeli ve hayır yolları üzerinde olan bir ümmettir. Bu ümmetin, her şeydeki tutumu dengelidir.

Allah (c.c.), dünya nimetlerini insanlar ve canlılar için yaratmıştır. Bu nimetleri kullanma arzusunu da insanın içerisine koyan yine Allah'tır. Bunları yemek, içmek ve kullanmak insanın hem hakkıdır hem de şükrünün bir gereğidir. İnsan; nimetleri yiyecek, içecek, kullanacak ama nimeti vereni de unutmayacak...

Selam ve dua ile...